

# **The Project Gutenberg eBook of Simson ja Delila: Kolminäytöksinen näytelmä, by Johannes Linnankoski**

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at [www.gutenberg.org](http://www.gutenberg.org). If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Simson ja Delila: Kolminäytöksinen näytelmä

Author: Johannes Linnankoski

Release date: July 1, 2013 [EBook #43072]

Language: Finnish

\*\*\* START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK SIMSON JA DELILA: KOLMINÄYTÖKSINEN NÄYTELMÄ \*\*\*

Produced by Tapio Riikonen

## **SIMSON JA DELILA**

Kolminäytöksinen näytelmä

Kirj.

**JOHANNES LINNANKOSKI**

WSOY, Porvoo, 1911.

### **HENKILÖT:**

**SIMSON DELILA SIMSONIN ÄITI ASTARTEN YLIPAPPI DELILAN ORJATAR ADULLA KOLME DANIN MIESTÄ JORDANIN MIES NAFTALIN MIES SEITSEMÄN ISRAELIL. VANKIA ISRAELIL. POIKANEN FILISTEAL. VANKI VANKIEN PÄÄMIES ASKALONIN RUHTINAS KAKSI EGYPTIN LÄHETILÄSTÄ BABYLONIAN LÄHETILÄS ELAMIN LÄHETILÄS KOLMETOISTA FILISTEALAISTA**

Sotilaita, hovilaisia, hovin palvelijoita, vanginvartijoita, pappeja, soittajia, laulajia, temppelepoikia, temppeletyttöjä, nuorukaisia, lapsia, kansaa.

# ENSIMÄINEN NÄYTÖS.

Askalonin hallitsevan ruhtinaan veljentyttären, nuoren **Delila** ruhtinattaren suvimaja. Huonetta valaisee himmeästipalava savilamppu. Vasemmalla kaksi ovea, perällä oikeassa yläkulmassa makuuhuoneen ovi, jonka verhojen aukeamasta kumottaa väkevä valaistus. Yö, syvä hiljaisuus.

DELILA (ilmestyy hennossa yöpuvussa oviverhojen aukeamaan, levottomasti taakseen katsellen. Sulkee varovasti verhot ja hiipii kiihtyneenä huoneeseen): Jo neljäs yö on kulumassa...

(Äänettömyys.)

Hän väistää! Jokaisen minun yritykseni hän väistää hymyillen! (Kiihtyen.)  
Kuin uteliaalle lapselle hymyilee hän minulle!

(Lähtee kiivaasti kävelemään.)

(Seisahtuu hetken päästä syviin mietteisiin vaipuneena.)

Mikä on se avain, joka hänen salaisuutensa portit minulle vihdoinkin aukaisee? (Äänettömyys.)  
Tahdon! Tänä yönä sen avaimen tahdon!

(Lähtee haltioituneena kävelemään.)

(Mutta hänen askeleensa hidastuvat vähitellen ja hän seisahtuu taka-alalle, nojautuen erästä pylvästä vasten)

Niinkuin tahtoisin, enkä tahtoisi... Niinkuin vihaisin, enkä vihaisi...

(Äänettömyys.)

Niinkuin pelkäisin, niinkuin aavistaisin tästä jotakin ... tuntematonta ... selittämätöntä ... irtipäästämätöntä...

(Äänettömyys.)

(Orjatar kurkistaa huoneensa ovelta. Delila ei huomaa häntä.)

ORJATAR (kuiskaa). Minun ruhtinattareni!

DELILA: Mitä?!

ORJATAR. Astarten ylipappi rukoilee minun ruhtinattareni puheille.

DELILA (kiivaasti). Onko tämä aika!

ORJATAR. Astarten ylipappi rukoilee minun ruhtinattareltani kahta sanaa.

DELILA. Huomenna!

ORJATAR (nöyrästi, mutta intohimoisesti). Älköön minun ruhtinattareni suuttuko — Astarten ylipappi rukoilee koko Filistean kansan nimessä juuri tänä hetkenä kahta sanaa.

(Kuohahtaa, mutta hillitsee itsensä. Katsahtaa levottomasti makuuhuoneeseen päin.  
Päätävästi.)

DELILA. Hän tulkoon!

(Tempaa istuimelta päällysvaipan, jonka kietoo ympärilleen, rientää ovelle vastaan.)

YLIPAPPI (jolle Delila tekee varottavan liikkeen, kuiskaten). Anteeksi!  
Enosi ruhtinas —

DELILA. Huomenna varhain olen ilmottava!

YLIPAPPI. Huomenna, ruhtinattareni? Enosi valvoo, Askalon odottaa, koko Filistea valvoo ja odottaa —

DELILA (tuskautuneena). Näette. minäkin valvon!

YLIPAPPI. Astarten nimessä, yksi ainoa sana! Onko hän jo —

DELILA. En mitään voi tänä hetkenä ilmottaa. — Jättäkää minut!

YLIPAPPI. Ymmärrän, sinä Astarten siunattu... (Kumartaa nöyrästi, mutta pysähtyy oven luona, kiihkeä välke silmissään.) Oli minulla vielä muutakin, ruhtinattareni!

DELILA. Muutakin...?

YLIPAPPI (nostaa salaperäisesti kätensä). Tänä yönä se on tapahtuva, tyttäreni! Olen kysynyt jumalattarelta, jumalatar on vastannut —

DELILA. Mitä?!

YLIPAPPI (yhä salaperäisemmin). Olen uhrannut ennus-uhrin puolestasi. Uhri suitsi ... papit rukoilivat... Sanoin. kansani tuskan ja toivon nimessä, jos se on tänä yönä täyttyvä, nouskoon hymy ihanille huulillesi. Vedin ennusvaatteen kasvoiltani, katso: jumalatar hymyili —

DELILA. Onko se mahdollista?

YLIPAPPI. Jumalatar on hymyillyt! Tänä yönä Israel syöstään takaisin korpiinsa! Tänä yönä Filistea kohoaa Kaanaan valtiaaksi! Tänä yönä Astarte nousee Dagonin istuimelle! (Huomaa levottomuutta Delilan kasvoilla.) Anteeksi, tyttäreni! Käy loppuun saattamaan sankaritekosi, josta maine on vierivä vetten yli Egyptiin, virtoja myöten Eufraatin maille, josta —

DELILA. Kyllin! (Ankarasti.) Älköön kukaan häiritkö minua tämän enempi.

YLIPAPPI. Suutelen vaippasi lievettä, sinä Filistean ylpeys!

(Menee.)

DELILA (käy mietteissään Astartea kuvailevan kannatinpylvään eteen.) Oletko sinä todellakin hymyillyt...? (Ojentaa kätensä.) Hymyile minullekin, jumalatar! Näytä *minulle* se merkki! (Äänettömyys) Oh! (Kääntyy makuuhuoneeseen päin, kuuntelee. — Kiihtyen.) Tänä yönä, tänä yönä, sanotte te! Mitä te tiedätte tästä yöstä...? (Käy kuohuvana oikealle, jossa on kahdesta rinnakkain lepäävästä pantterista muodostettu divaani. Heittää vaippansa divaanille ja vaipuu vähitellen itsekin, tuijottaen pantterien päiden ylitse pelottavin katsein.) Minä seison kuin arvotuksen edessä... (Äänettömyys.) Vihaan! Sinun salaisuuttasi! Sinun askeltesi väkevyyttä! Sinun hiustesi leikkiä! Sinun ylimielistä hymyäsi! (Äänettömyys.) Tänä yönä minä otan minun sieluni minun käteeni ja vaadin sinun sielusi minun oman sieluni hinnalla...

(Äänettömyys.)

ÄÄNI (makuuhuoneesta). Delila! — Delila!

DELILA (kavahtaa ylös ja rientää ääntä kohti, mutta kääntyy takaisin heittäytyen syvässä mielenkuohussa divaanille)

SIMSON (ilmautuu makuuhuoneen ovelle). Minne karkasit sinä, Delila?

DELILA (yhä entisellään.)

SIMSON. Vastaa minulle! Missä piilet sinä? (Huomaa Delilan) Ah! (Rientää luo, vaan pysähtyy äkkiä.) Mitä?!

DELILA (vaikenee.)

SIMSON. Mitä tämä merkitsee? (Katselee häntä.) Mutta ihana sinä olet! Huumaava yrtti, pyöräyttävä hulluus olet sinä! (Koskettaa hurmautuneena häntä olkapäähän.) Miksi pakenit, Delila!

DELILA (vaikenee yhä).

SIMSON. Et vastaa...?

DELILA (värähtäen). Kysy Simsonilta — hän sen tietää!

SIMSON. Sinun äänesi vapisee?! (Istahtaa.) Mitä minä tiedän? Hetken, jolloin käsivarrellani lepäsi ihanin ihmislapsista. Toisen hetken, jolloin minun sydämeni heräsi, ja minun iloni oli paennut minun luotani. Kolmannen hetken, jolloin minä löydän hänet kuin vuorikauriin kallion rotkosta, enkä tiedä miksi hän lymyy. — Vastaa minulle, Delila!

DELILA (kuin ennen). Kysy Danin jalopeuralta — hän sen tietää!

SIMSON. Niin, jalopeura minä tahdon olla! Nuori jalopeura, joka tietää saaliinsa, ja saaliinsa tempaa! (Tarttuu häneen väkevästi ja kohottaa istualle, mutta Delila painautuu itsepintaisesti takaisin.) Mitä?! (Kohottaa hänen päätään.) Sinulla on kyyneleet ihanissa silmissäsi! (Heltyen.) Miksi? Minä rukoilen sinua!

DELILA. Kysy Danin jalopeuralta, miksi hänen huulensa vuotavat rakkautta, mutta hänen sydämensä on kaukana!

SIMSON. Sinä puhut syntiä, Delila!

DELILA (yhä intohimoisemmin). Kysy Danin jalopeuralta, miksi hän rakastaa salaisuuttansa enempi kuin minua!

SIMSON (nousee). Taasko? Yhäkö sinä vaivaat sieluasi tuolla päähänpistollasi? Ja minun sieluni sinun sielusi kanssa.

DELILA (yhä itsepintaisemmin). Kolme yötä olet sinä minua pettänyt. Tämä on neljäs!

SIMSON. Pettänyt! Sinua? (Äkkiä synkistyen.) Minäkin voisin sanoa: kolme yötä sinä olet minua pettänyt, Delila!

DELILA (ponnahtaa tyrmistyneenä istualleen). Minä?!

SIMSON (syytöstään lieventäen). Niin, sinä, Filistean tuhatoikkuinen ihme! Kolme yötä sinä olet ollut minulle niinkuin huumaava yrttitarha. Mutta kolme yötä sinä olet samalla ollut niinkuin oikullinen lapsi, joka kaivaa ruusun ja liljan sormillansa etsien kukoistuksen salaisuutta.

DELILA (nauraa rauhottuen). Kukkasistako sinä puhut, Danin sankari? — Olkoon niin! Kolme yötä sinä olet levännyt minun puutarhassani, jonka muurin ylitse ei yhdenkään miehen ajatus ole tähän saakka uskaltanut. Kolme yötä sinä olet levännyt minun puitteni varjossa, mutta et niinkuin sankari, vaan niinkuin vakooja, sillä sen tietää Israel ja sen tietää Filistea: sinä kannat salaisuutta sydämessäsi!

SIMSON (uudelleen synkistyen). Sinä et tiedä, Delila, mitä puhut! Kolme yötä minä itse —

DELILA. Kolme yötä sinä olet levännyt minun käsivarrellani niinkuin Israelin vakooja! (Kohoa ylemmäksi.) Minä halveksin sinua!

SIMSON. Delila!

DELILA (kohoaa yhä ylemmäksi). Älä lähene minua!

SIMSON (harmistuen). Totisesti! Minä joudun narriksi naisen edessä. Kolme yötä minä olen hänen tähtensä unhottanut minun tehtäväni salaisuuden, neljäntenä hän sanoo minua vakoojaksi.

DELILA (jännittyneenä). Sinun tehtäväsi — —? (Pidättyy äkkiä, kääntyen ivallisena pois päin.) Sinun tehtäväsi salaisuuden!

SIMSON (tulistuen). Mitä?! Minä luulin sen naisen olevan ylpeän, että minun rakkauteni häneen on ollut niinkuin hulluus — sen sijaan hän pilkkaa minua!

DELILA. Ja minä luulin sen naisen, joka on unhottanut heimonsa ja sukunsa ja syttynyt mieheen, joka on tehnyt hänen kansallensa paha enempi kuin Israel kaikkena elinaikansa — minä luulin sen naisen olevan yhden pikku salaisuuden arvoisen!

SIMSON (yhä enemmän tulistuen). 'Pikku salaisuuden?'

DELILA. Ei ainakaan suuremman kuin että minun korvani sen kestäisivät!

SIMSON (ylpeydenpuuskan tempaamana). Hyvä! Niinpä saakoot sinun korvasi kuulla tämän minun pikku salaisuuteni — ymmärtääksesi etten minä tullut Filisteaan istuakseni naisen jaloissa, vaikka niin on käynyt.

DELILA (lauhtuneesta). Ah, Simson!

SIMSON. Kuule sitten! Kaksikymmentä ajastaikaa on sinun kansasi vaivannut Israelia. Kaksikymmentä kertaa olen minä heidät lyönyt, mutta en koskaan perinjuurin, vaikka minulla olisi siihen voimaa ollut —

DELILA. Miksi olet vihamiestäsi säästänyt, Simson?

SIMSON. Älä kysy, kiitä Filistean jumalia että niin on ollut! — Tänä vuonna kokoontuivat Danin vanhimmat ja sanoivat: katso, nisuvainiot vaalenevat ja viinamäet ovat jo rypäleillänsä. Pitääkö meidän yhä oleman Filistean tallattavana? Nouse Simson, sinä sankariksi syntynyt —

DELILA (jännittyneenä). Sankariksi syntynyt...?

SIMSON (väistäen). Sankariksi syntynyt sanoo minun kansani väkevistänsä. — Nouse Simson! sanoivat he. Dan on antava viisituhatta miekanvetävätä, idänpuolelta Jordania tulevat karjanpaimenet keihäinensä. Totisesti sanoin minä, minä nousen!

DELILA. Sitten...? — Istu, Simson, minun luokseni.

SIMSON. Sitten he laittoivat minulle pidot. Mutta kun juhla oli ylimmillänsä, sanoin minä: kuulkaa minua, Danin miehet! Minä en rakasta verenvuodatusta. Sallikaa minä ensin käyn Askalonin ruhtinaan tykö —

DELILA. Niinkö...?

SIMSON. — Ja sanon hänelle: näin on asia, tehkäämme luja liitto asuaksemme kukin rajaimme piirissä. Ellei se teille kelpaa, kolmen päivän päästä minä teidät lyön niinkuin akanat tuuleen!

DELILA. Ah! — Mitä sanoivat he?

SIMSON. Toiset sanoivat: ei kelpaa; toiset: Mene! Minä sanoin: minä menen, ja neljän päivän päästä minä palaan teidän tykö, ja joko minulla on liiton taulu mukani, taikka on minun miekkani vedetty.

DELILA. Sitten? — Sinun salaisuutesi, Simson?

SIMSON. Minun salaisuuteni?! Sen sinä juuri kuudit. Minun tehtäväni salaisuuden ja minun rakkauteni hulluuden.

DELILA. Eikö ole sinulla mitään tähän lisättävää, Simson?

SIMSON. Ei!

DELILA. Kolme yötä sinä olet minun edessäni teeskennellyt, tämä oli neljäs! Käy kansasi ja tehtäväsi tykö; en tahdo sinua kauemmin pidättää.

SIMSON. Mitä?!

DELILA. Sinulle, Danin sankarille, minä uhrasin ylpeyteni ja rakkauteni; sinun sankarinsalaisuuttasi minä olen kysynyt, ja sinä kerrot minulle Danin taruja!

SIMSON (kiivaasti). Taruja?!

DELILA. Tuhannen miestä löi Simson Lehissä, Gazan portin hän kantoi vuoren kukkulalle, haarniskoitut sotamiehet pakenevat hänen edessänsä, köydet katkeavat hänen käsissänsä; tyttäret, joiden isän hän on surmannut, syttyvät rakkauteen hänet nähdessään — minä kysyn sankarin salaisuutta!

SIMSON. Ja vaikka minä sanoisin sen kymmenesti, sinä et kuitenkaan sitä ymmärtäisi.

DELILA. Tuhannen miestä löi Simson Lehissä, Askalonissa hän kiemurtelee — naisen edessä!

SIMSON. Kiemurtelee?!

DELILA. Kiemurtelee — teeskentelee — viisastelee!

SIMSON (ryntää ylös). Kautta Ekronin pyhän tammen, minä olen antanut Filistean hiirten hyppiä liian kauan Danin varpaille! Jehova tekköön minulle sen ja sen, ellen minä ennen aamua anna heille uutta nimeä Lehin sijaan ja tuhannen miehen sijaan kahta tuhatta. — Sinä olet kuuleva minusta ennenkuin vuoteeltasi nouse!

DELILA (hätäntyen). Mitä?! Eikö Danin jalopeura leikkiä ymmärräkään?

SIMSON (ottaa vaippansa ja alkaa pukeutua). Ei! Sillä minun sydämeni kuohuu Danin tähden ja minun pitkän toimittomuuteni tähden, joka on saattanut minut hempeäksi kuin naisen.

DELILA (hymyillen). Etkä kuitenkaan ymmärrä naista... Simson! Etkö ymmärrä, että minun rakkauteni sinuun on niinkuin erämaan polttava aurinko, kunnes minä saan sinut kokonansa.

SIMSON (sitoo miekan vyölleen). Kolme päivää minä olen ollut sinun.  
Huomisesta olen Danin ja Israelin!

DELILA. Ei, Simson. — Älä mene. — Ei vielä. — Huomisesta sinä olet minun. — Vihaan Dania, vihaan Israelia, vihaan Filisteaa! — Tule minun luokseni, ja minä olen sanova sinulle minun sieluni kaipauksen.

SIMSON. Minä kuulen.

DELILA (ojentaa kätensä). Tule minun luokseni! — Tule! — Minä olen sanova sen kuin huokauksen sinun korvaasi... (Simson lähenee epäröiden.) Niin, Simson... Ah niin... (Tarttuu hymyillen hänen miekkaansa.) Mitä? Miekka kupeella? Naisen edessä! (Riisuu miekan ja laskee sen pöydälle divaanin viereen.) Istu minun luokseni! (Tarttuu hänen käsivarteensa.) Etkö ymmärrä: tämä käsivarsi on minun, nämä ihanat hiukset ovat minun — — Miksi väistät, Simson? Ne *ovat* minun, nämä ihanat hiukset, joiden vertaa ei ole Israelissa eikä Filisteassa! Mutta, kuule, sinun sydämesi ei ole minun. Ja mitä välitän minä muusta!

SIMSON (ravistaa päänsä vapaaksi). Ei! Tämä käsivarsi on Danin! — Nämä hiukset ovat *minun!* — Mutta sydämeni olet sinä vienyt.

DELILA. Niin *sanot* sinä, Simson, vaan et ole sinä tähän hetkeen saakka antanut minulle todistusta siitä.

SIMSON. Enkö minä itse ole todistuksena tässä? — Kautta Gideonin miekan: sano ja minä olen antava uuden!

DELILA (hiljaa). Sinun salaisuutesi, Simson...? Tänä yönä minä sen tahdon!

SIMSON (tuskitellen). Sinä vaivaat minun sieluani kuolemaan saakka! En taida minä sitä sanoa.

DELILA. Kautta Gideonin miekan!

SIMSON. Kautta Gideonin miekan: vaikka minä voisin sen nostaa tuohon kämmenelleni, sinä et kuitenkaan ymmärtäisi sankarin salaisuutta, sillä hän ei taida sitä itsekään selittää.

(Pitkä äänettömyys, jonka aikana Delila katselee häntä tutkien.)

DELILA (osanottavaksi heltyen). Eikö itsekään...? Miksi et sitä ennen sanonut, Simson?... Väärin kiusasin minä sinua... Kuinka voisikaan ... semmoista ... jota ei itsekään... (Painautuu värähtäen hänen rintaansa vasten.) Katso, minä väärin epäilin ... ettei sinun sielusi olisi minun sieluni kanssa...

SIMSON. Ihmeellinen olet sinä, Delila! Niinkuin yrttitarha auringon noustessa olet sinä: kylmä ja lämmin samalla hetkellä! (Äänettömyys. Äkkiä heltyneenä.) Samoin on sankarin salaisuus. Niinkuin kaksiteräinen miekka on se!

DELILA. Niinkuin kaksiteräinen miekka! (Varovasti.) Hänen voimansa, Simson...?

SIMSON (hymyillen). Sitäkö sinäkin kyselet, Filistean tytär?

DELILA (lapsellisesti). Sitä, Simson...

SIMSON (väkevästi). Ei, Delila, ei ole sankarilla muuta voiman salaisuutta kuin hänen *uskonsa*. Hän lyö tuhannen miestä, sillä hän uskoo sen tekevänsä. Hän menestyy kaikessa, sillä hän tekee kaikki sydämestänsä. Hän syöksyy taisteluun ruumiinensa sieluinensa. Hän jättää pidot sitoaksensa kerjäläisen jalan. Varas ei häneltä varasta. Valehtelija puhuu totta hänen edessänsä. Nainen, joka hänet ensi kerran näkee, ojentaa kätensä sanoen: veljeni, minä olen kauan sinua odottanut.

DELILA. Totta, Simson! — Mutta hänen uskonsa salaisuus...?

SIMSON (ylpeästi). Se että hän tietää syntyneensä suuriin tehtäviin, ja ettei kukaan taida sitä uskoa häneltä riistää!

DELILA. Eikö kukaan? (Miettii silmänräpäyksen.) Jos joku haavoittaisi hänet?

SIMSON. Ei ole sitä syntynyt!

DELILA (hiljaa). Jos joku — pettäisi hänet, Simson?

SIMSON. Pettäisi! (Ylimielisesti nauraen.) Ah, Delila! Ei ole sitäkään syntynyt. Sillä hänen sielunsa on puhdas ja vilpitön, ei ole kenelläkään sydäntä häntä kavaltaa.

DELILA (Simsonin naurun kiihottamana). Mutta jos olisi...?

SIMSON. Kuin koiralle kääntäisin minä hänelle selkäni ja minun ylenkatseeni polttaisi hänen sieluansa hamaan kuolemaan saakka, että hän petti sankarin!

DELILA. Niinkö...? —

(Äänettömyys.)

SIMSON (taas hymyillen). Ei, Delila, ei ole sitä ihmistä syntynyt, joka voisi riistää sankarilta hänen uskoansa! Sillä hän on yksin maailmassa — ei pääse kukaan hänen sieluansa lähelle.

DELILA (värähtäen). Eikö sekään, joka oman sielunsa uhalla häntä rakastaa?

SIMSON. Ei kukaan! Ei ole sankarilla isää, ei äitiä, ei veljiä, ei sisaria — ei muuta paitsi oma itsensä.

DELILA (kiinteästi). Eikö *ketään*...?

SIMSON. Ei! Niinkuin taivaan tuuli on hän, tänään täällä, huomenna tuolla. (Synkistyen.) Ei kukaan häntä ymmärrä ... ei kenkään tiedä hänen sielunsa polttoa...

DELILA (yhä kiihkeämmin). Mutta jos tahtoo ymmärtää? Jos joku tahtoo?

SIMSON (torjuen). Ei ei, Delila! En saata minä sanoa sen enempää. (Äänettömyys.) Anna hetken kulua, niinkuin minä annan. En kysy minä sinulta kuka olet, mistä tulet ja kuhunka menet. En kysy minä mitä huomenna, mitä seuraavana huomenna. (Äkkiä rajusti.) Sillä sankari syöksyy niinkuin Jordan jyrkänteiltänsä, kysymättä mihinkä hän joutuu!

DELILA. Mikä sinun tuli, Simson...? En ymmärrä minä —

SIMSON (häntä kuulematta, synkän ahdistuksen valtaamana). Vasta tänä yönä minä teidät ymmärrän! Totta olette te isät laulaneet. Elämä on lähde ja nainen on käärme, joka sitä vartioi. Manalan syvyysiin sen lähteen suonet ulottuvat, ja vaikka sankari sen tietää, niin kuitenkin hän tempaa käärmeeltä kultaisen pikarin ja siitä lähteestä juopi!

DELILA (kavahtaen). Mitä sinä tarkoitat, Simson...?

SIMSON (kuin havahtuen). Oletko levoton, armaani? — Ah Delila! Raskas on sankarin sielu ja hänen rakkautensa on niinkuin kuluttava tuli. (Ottaa häntä kädestä.) Katso, tämä on se sankarin salaisuus, jota ei hän taida itsekään selittää. Näin sanoo joku minulle tänä hetkenä: nouse Simson, mene kauas ja vahvista itsesi yksinäisyydessäsi! Ja taas sanoo minulle toinen: olisiko sankari lapsi!

DELILA (jännityksestä vavisten). Vain puolittain ymmärrän minä sinua... (Hellästi.) Miksi et mene? Sano se minulle, Simson!

SIMSON. Siksi että sinä ilmestyit minun tielleni niinkuin tähdenlento pimeässä yössä ja sait minun pysähtymään kulussani. — Mutta huomenna minä nousen ja sammutan minun sieluni polton!

DELILA. Huomenna?!

SIMSON. Huomenna.

DELILA. Sinä siis menet, Simson...?

SIMSON. Niin totta kuin Jehova on Irsaelin jumala, huomenna minä nousen ja sammutan minun sieluni polton!

(Syvä äänettömyys.)

DELILA (kuin itsekseen). Niinkö olin minä Danin sankarille kuin tähdenlento, joka kestää ainoastaan silmänräpäyksen tai kaksi?

SIMSON. Ei, Delila, minä palaan. Päivän tai kahden kuluttua minä palaan ja sammutan minun sieluni toisen polton.

DELILA (kuin edellä). Niinkuin tähdenlento olin minä Danin sankarille...

SIMSON. Miksi etsit syytä minua vastaan, sinä Filistean ihme! Eikö minun sydämeni värise sinun edessäsi niinkuin tuntemattoman edessä? Etkö sinä ole minulle niinkuin erämaan etäisyys, jossa sielu etsii näkymättömiä iltaruskon salaperäisessä palossa?

DELILA (kuin edellä). Enkä kuitenkaan voi sinua pidättää päivää taikka kahta...

SIMSON. Minä palaan, sinä ihmeellisin kaikista ihmeistä! — Ah, Delila! Satoja olen minä nähnyt naisia, mutta en ketään niinkuin sinä. Sillä sinä olet niinkuin puutarha muurin takana, joka saa sielun himoitsemaan luvattomia. Ja taas olet sinä niinkuin rautapaita, kylmä ja kirkas niinkuin päämiehen rautapaita, johon ainoastaan sankarit uskaltavat miekkansa iskeä. — Delila! Mikä sinun on, Delila?

DELILA (on vaipunut suulleen ja itkee).

SIMSON. Mitä...? Sinun olkapääsi värisevät — sinun olkapääsi, jotka ovat niinkuin granaattiomenat iltatuulen värinässä. Delila?

DELILA (ei vastaa).

SIMSON. Sinä itket?! Kautta Jehovan: en ymmärrä minä sinua!

DELILA (nyyhkyttää yhä rajummin).

SIMSON. Sinä kyselet salaisuutta, ja itse sinä olet ihmeellisin salaisuus. — Puhu minulle, Delila!

DELILA (kuin edellä). Sanoja, sanoja on sankarin rakkaus...

SIMSON (torjuen). Sanoja!!

DELILA. Hän visusti salaa sen, jota paitsi minun sieluni näantyy...

SIMSON. Sinä saatat minut epätoivoon! Enkö minä juuri —

DELILA. Minun sieluni näantyy ... minun sieluni näantyy.

(Vaipuu taas itkuun, Simsonin katsellessa neuvottomana.)

SIMSON (lähenee). Delila! En voi minä nähdä sinun itkevän...

DELILA (väistää). Älä koske minuun! — Minun sieluni näantyy.

(Nyyhkyttää yhä rajummin.)

SIMSON (avuttomasti). Kuule minua, Delila! — Totisesti — olisinko minä jotakin unhottanut? — Kohota kasvosi, ja minä koetan muistella...

DELILA (yhä itsepintaisemmin). En usko minä sankarin sanoja...

SIMSON. Delila! Et ymmärrä sinä minua, Delila. Katso — totisesti — varmaan minä olen jotakin salannut. Mutta — katso — se ei ole minun salaisuuteni...

DELILA (tuskin voiden itseään hillitä). Sinun?! Kenenkä se olisi...?

SIMSON (pienen äänettömyyden jälkeen). Se on minun äitini salaisuus.

DELILA (kohoutuen). Sinun äitisi?!

SIMSON. Minun äitini, joka on minun sydämelleni rakas. Siksi minä rukoilen: älä vaadi minua tekemään syntiä.

DELILA (hilliytyen). Minä ymmärrän, Danin sankari...

(Äkkiä hellästi.)

Sinun äitisi, Simson! — Miksi et koskaan ole kertonut minulle äidistäsi? — Oletko sinä hänelle rakas?

SIMSON. Olenko minä äidilleni rakas?! Ah Delila — minä olen äitini ainoa lapsi!

DELILA. Ja senkin sinä olet minulta salannut! (Yhä hellemmin.) Kerro, Simson, kerro minulle enemmän äidistäsi!

SIMSON (epäröiden). En ole minä tähän päivään saakka kertonut kenellekään minun äitini tarinaa...

DELILA. Onko sinun äidistäsi tarina?!

SIMSON. On, Delila!

DELILA. Ah! (Laskeutuu hyväillen lattialle hänen polveansa vasten). Kuin lapsi istun minä sinun



jalkaisi juuressa ja kuuntelen sinun äitisi tarinaa.

(Äänettömyys.)

SIMSON. Totisesti ... en voi minä olla sitä sinulle kertomatta ... sillä ihmeellinen on minun äitini tarina...

DELILA. Kerro, kerro, Simson!

SIMSON. Katso: hedelmätön oli minun äitini ja koko minun isäni huone katsoi häntä ylös. Ja kun oli kulunut kymmenen vuotta, sanoivat he isälleni: Hylkää hänet, ei voi hän antaa sinulle perillistä. Mutta minun äitini rukoili: odota vielä vuosi taikka kaksi. Minun isäni sanoi: Minä odotan —

DELILA (jännittyen). Mitä tapahtui sitten äidillesi?

SIMSON. Sitten minun äitini nousi ja sanoi minun isälleni: Satuloitse minulle aasi, mutta älä kysy sen enempää. Ja hän otti ainoastaan vähän paahdettuja tähtiä ja pienen leilin vettä mukaansa sanoen: ennenkuin minä olen nämä loppuun kuluttanut, minä palaan sinun tykösi, taikka en minä palaa ensinkään!

DELILA (hurmutuneena). Minä rakastan sinun äitiäsi niiden sanojen tähden! — Minne läksi hän?

SIMSON. Ekronin pyhään ennuspaikkaan kulki minun äitini tie. Ja kun hän neljäntenä päivänä näki jumalan tammen edesssä, niin hän lankesi maahan ja sytytti polttouhrin. Ja kun hän nosti silmänsä: katso polttouhrin liekissä näkyi enkeli —

DELILA. Näkikö sinun äitisi enkelin?!

SIMSON. Jehovan enkelin, joka sanoi: sinun toivomuksesi on täyttyvä, Manoan emäntä, ja Danin toivomukset sinun omien toivomustesi kanssa. Silloin minun äitini valtasi vavistus —

DELILA (kiirehtien). Sitten? Mitä vielä sanoi enkeli?

SIMSON. Ei sanonut hän sen enempää, sillä minun äitini ymmärsi siitä kaikki. Ja kun hän taas uskalsi nostaa silmänsä, oli enkeli kadonnut, mutta minun äitini teki — —

(Vaikenee äkkiä.)

DELILA (jännityksestä väristen). Mitä teki sinun äitisi, Simson...?

SIMSON (lyhyesti). Minun äitini teki sydämesssänsä lupauksen, mutta sen lupauksen ei pidä tuleman minun huulteni yli! Minun äitini tarina on päättynyt.

(Äänettömyys.)

DELILA (kuin itsekseen haaveillen). Ihmeellinen oli sinun äitisi tarina... Ja mitä enemmän sinä kerrot, sitä ihmeellisemmäksi sinun oma tarinasi muuttuu minun silmissäni... Minkä ihanan lupauksen mahtoikaan sinun äitisi tehdä...?

SIMSON. Ei ei, Delila! En voi minä sitä kertoa, sillä se on minun äitini perintö ja minulle pyhä.

DELILA (närkästyneesti). Minä ymmärrän: sinä rakastat äitiäsi enemmän kuin ketään muuta. Ja siinä sinä teet oikein.

SIMSON. Sinä puhut syntiä, Delila, ja sen sinä itse tiedät! Jos sinä sanoisit, että minä rakastan äitiäni enemmän kuin yksikään poika Israelissa, niin sinä puhuisit totta. Ja jos sinä sanoisit, että minä rakastan Delilaa enemmän kuin yksikään mies Filisteassa tai Israelissa rakastaa naista, niin sinä puhuisit totta. Mutta minun äitini lupauksen pyhyyttä et sinä ymmärrä.

DELILA (yhä närkästyneenä). En! Totisesti! Minä en ymmärrä!

SIMSON. Sinun *täytyy*, Delila! (Avomielisesti.) Katso. synkkä on sankarin polku; tänäpäpä hänen askeleensa vievät korkeuksiin, huomenna syvyyksiin. Mutta kun minä muistan minun äitini perinnön, taas olen minä Danin sankari nuori ja puhdas, ja minun käsivarteni vahvistuu.

DELILA (äärimmilleen jännittyneenä). Minä ymmärrän, minä ymmärrän... (Äänettömyys). Minä ymmärrän, enkä tahdo sen enempää kuulla... (Alkaa hellästi hyväillä). Vain yksi on minun haluni: rakastaa sinua niinkuin sinun äitisi!

SIMSON. Ah, Delila! Se sana oli minulle suloisempi kuin kaikki, mitä sinä olet tähän asti sanonut.

DELILA (yhä helleemmin). Vielä enemmän tahdon minä sinua rakastaa, sillä minä olen Filistean tytär! Minä rakastan sinua niinkuin se, joka ensin on vihannut ja nyt rakastaa — niinkuin ... niinkuin elämänveden käärme, jonka kultaista pikaria tuhannet tavottivat, mutta yksi ainoa sai! (Hyväilee häntä hulluuttavan intohimoisesti). Kuulitko, Simson?

SIMSON. Delila, Delila! Ei ole sinun vertaistasi auringon alla. (Vaipuu hänen syliinsä). Kun huumaavaa myrhaa hengitän minä sinua, sinä Filistean tuhattuoksuinen yrtti, niin että minun ohimoitani pakottaa. Mitä olisi minun elämäni ilman sinun rakkauttasi? Mitä on Dan, ja mitä Israel! — Anna minun levätä ja unhottaa kuka minä olen.

DELILA. Lepää, Danin jalopeura!

(Hyväilee hiljaa, katsellen häntä tutkivasti. Hetkisen päästä.)

Oletko sinä nyt onnellinen, Danin sankari...?

SIMSON. Jos minun onneeni jotakin lisättäisiin, totisesti: minä kuolisin.

DELILA (kuin uneen uinutellen). Lepää Danin jalopeura, lepää!

(Katselee häntä säihkyvin silmin, ankarasti ajatellen. Hänen katseessaan välähtää päätös ja hän painautuu lepäämään.)

SIMSON (hetkisen kuluttua). Miksi et puhu minulle, Delila?

DELILA (ei vastaa, mutta hänen huulillaan värehtii salattu hymy).

SIMSON. Delila! Miksi et vastaa, Delila?

DELILA (kuin havahtuen). Sanoitko jotakin, Simson...?

SIMSON. Sanoin. Minun korvani ovat tottuneet sinun ääneesi niinkuin harpun ääneen. — Mitä ajattelit sinä niin ankarasti, Delila?

DELILA. Minä? Ah, en mitään...

SIMSON. Sinä ajattelit. Sano se minulle!

DELILA (kainostellen). Kuinka kehtaisin minä kertoa sankarille lapsen haaveita...

SIMSON (yhä uteliaammin). Sinun täytyy, Delila!

DELILA. Täytyykö minun?... Katso, Simson. — Ah, kuinka minua kainostuttaa! — Katso, kun minä kuulin sinun äitisi tarinan, teki se minuun niin ihmeellisen — — Ei, en saata minä jatkaa!

SIMSON (lapsellisen riemuisesti). Minun äitini tarinastako sinä haaveilit? Ja minun äitini poika ei saisi sitä kuulla! Jatka, Delila!

DELILA (salaperäisesti). Katso — minä olin olevinani niinkuin sinun äitisi — nuori ja väkevä — mutta minä olin, niinkuin sinun äitisikin — hedelmätön...

SIMSON. Ah, Delila! Kerro, kerro!

DELILA. Ja minä läksin niinkuin sinun äitisi toivoretkelle, ja minäkin näin enkelin... Mutta kun minä onneni huumauksessa tahdoin tehdä lupauksen, niin minä jouduin hämilleni enkä tietänyt mitä lupaisin. — Juuri silloin sinä herätit minut...

SIMSON. Jospa minä olisin aavistanut — — Jatka, Delila, unelmasi loppuun, ja kerro sitten minulle lupauksesi!

DELILA (kuin ankarasti miettien). En saa minä unelmastani enää kiinni!... Mitä minä lupaisinkaan?... Suurta ja korkeata...?

SIMSON (kuin leikiten). Jospa minä voisin sinua auttaa?

DELILA. Simson!! (Hyväillen). Kuinka sinä olet hyvä, Simson! — Sano, mitä minä lupaisin!

SIMSON. Mitä toivot sinä pojasta? — Sen mukaan on lupaus.

DELILA. Ah! (Hilliytyen) Tietysti, tietysti. Mitäkö minä hänestä toivon? Suurta, väkevää sankaria, sellaista kuin — etkö arvaa, Simson...?

SIMSON (Hymyillen). Kuinka minä voisin sinun sydämesi arvata!

DELILA. Sellaista kuin (kietoo käsivartensa hänen kaulaansa) — ah, sinä Danin sankari! — Mutta mitä minä lupaisin, että hänestä tulisi sellainen?

SIMSON (Iloaan hilliten). Jospa — jospa lupaisit syntymästä saakka pestä hänet väkevien yrttien mehuissa, voidella hänen jäsenensä parhaimmilla Filistean voiteilla?

DELILA (epätietoisena). Niinkö...? — (Katsahtaa Simsonin silmiin). Ei, Simson, ei riitä! Jotain ihmeellistä, suurta ja vaikeata... Neuvo minua, Danin sankari, suuri ja ihmeellinen!

SIMSON (jonka on vaikea hillitä itseään, kuin leikiten). Ihmeellistä ... suurta ... ja vaikeata...? Anna, kun minä ajattelen... (Miettii ristiriitaisena. Kohoutuu äkkiä.) Mitä! Kuulitko?

DELILA (joka on myöskin kuullut, kiihtyneenä). En, en mitään kuullut. — Simson! Minä näen sinun silmistäsi, sinä olet sen löytänyt!

SIMSON. Jospa ... minä ajattelen että jospa... (Kohoa taas) Aivan varmasti!

DELILA (yhä kiihkeämmin). Ei, ei ole ketään. Se on jo sinun huulillasi ... minä jo aavistan...

SIMSON (levottomana). Jos tekisit pyhän lupauksen, että viiniä ja väkevätä juomaa... (Huomaa orjattaren oveluissa). Orjatar!

ORJATAR. Minun ruhtinattareni!

DELILA (kiivaasti). Mene! (Kiihkeästi Simsonia hyväillen). Viiniä ja väkevätä juomaa... Mitä? Pesenkö minä? Voitelenko? Simson, Simson!

SIMSON (kohoten). Ei pidä tuleman hänen huultensa yli. (Orjattareen kääntyen). Mitä?

DELILA (hämmentyneenä). Hänen huultensa yli ... hänen huultensa yli...? (Ymmärtää. Riemullisesti.) Ikuisesti olen minä sinulle kiitollinen, Simson! (Orjattarelle). En ole sinua kutsunut!

(Viittaa menemään.)

ORJATAR. Joukko Danin miehiä, minun ruhtinattareni!

SIMSON (hämmentyneenä). Danin miehiä?!

DELILA (hämmästyneenä). Danin miehiä!!

ORJATAR. Olen koettanut estää —

SIMSON. Mitä tahtovat he täältä?

ORJATAR. Danin sankaria kysyvät he.

DELILA (kiivaasti). Ei, ei! Tulkoot huomenna!

ORJATAR. Eivät tottele. Tänä yönä, tällä hetkellä sanovat he.

SIMSON (kiihtyen). He uskaltavat!

DELILA. Heidän täytyy mennä, Simson! Minä olen puhutteleva heitä.

SIMSON (raivostuen). Ei! He tulkoot! Minä itse olen heille sanova, niin että heidän pitää tietävän ja ymmärtävän!

DELILA. Mahdotonta! (Orjattarelle). Sano: Danin sankari ei ole täällä.

SIMSON (yhä enemmän raivostuen). Minä olen täällä! He tulkoot!

DELILA. Kuule minua, Simson! Tämä ainoa kerta! Katso minua...

SIMSON (osottaa makuukammioon). Mene! (Orjattarelle). He tulkoot — heti — tällä hetkellä!

DELILA Ah, Simson, Simson!

(Rientää kammioon päin mutta pysähtyy, tempaa päällysvaipan, jonka kietoo ympärilleen, jää kiihottuneena ja hämmentyneenä odottamaan.)

(Orjatar avaa taemman sivuoven. Viisi vanhaa miestä astuu sisään.  
Kumartavat.)

SIMSON (kiivaasti). Mitä tahdotte?

ENSIMÄINEN DANIN MIES (kumartuen). Israelin jumalan rauha! Anna meille — —

SIMSON (katkaisten). Asianne!

ENSIMÄINEN DANIN MIES (rauhallisesti). Tämä on palvelijaisi asia. Näin sanoi Simson lähtiessänsä: neljän päivän päästä minä palaan, ja joko minulla on liiton taulu mukamani taikka —

SIMSON (kiihtyen). Entä sitten...?

ENSIMÄINEN DANIN MIES. Katso: kahdeksan päivää on siitä kulunut —

SIMSON. Entä sitten?!

ENSIMÄINEN DANIN MIES. Entä sitten?! (Värähtäen). Onko Israelin ahdistus Simsonille unennäköä? Eivätkö nisuvainiomme ole juuri leikatut, mutta Filistean kylissä käy suhina niinkuin metsäsirkkain joukossa ennenkuin he lentoon lähtevät.

SIMSON (ivaten). Neljäkymmentä ajastaikaa ovat teidän miekkanne ruostuneet huotrissansa. Jos teillä nyt on senkaltainen kiire, niin astukoon joukostanne se, joka tuntee itsensä kutsutuksi, ja johtakoon! En kadehdi minä hänen sankaritekojansa! (Kääntyy pois päin). Menkää!

ENSIMÄINEN DANIN MIES (katsahtaa kysyvästi toisiin).

TOINEN DANIN MIES. Täällä on myös Asserista ja Naftalista miehiä, ja vuorilaidunten miehiä Jordanin tuoltapuolen!

SIMSON (ivallisesti). No, mikä vuorilla on hätänä?

JORDANIN MIES (hillitsee itsensä. Painavasti). Tämä on meidän hätämme: idän pojat hiovat taas miekkojansa!

NAFTALIN MIES. Ja tämä on meidän rukouksemme Asserin ja Naftalin rajoilta: niinkuin maamies odottaa talvisadetta, joka mullan kostuttaa ja elävänveden lähteet kuohuttaa, niin odotamme me sinun nousuasi, Danin väkevä!

SIMSON (kiihtyen). Ja sen todistukseksi te juoksette minun jälessäni niinkuin karanneen vohlan jälessä!

ENSIMÄINEN DANIN MIES. Älä kiivastu, Simson! Israelin ahdistus on moninaisempi kuin luulet. (Syvästi liikutettuna). Kuule. Astarten huoruus tunkeutuu niinkuin rutto kansasi keskuuteen! Herran kansa kuihtuu, ei ole hän koskaan Kaanaata hallitseva. Israel kuihtuu...

TOINEN DANIN MIES. Israel kuihtuu...

MUUT. Israel kuihtuu...

ENSIMÄINEN DANIN MIES. Herran valittu kansa kuihtuu, Simson! Vaimot olivat isäimme ilo ja monet lapset heidän väkevyytensä pakanain keskellä. Katso ja kuule! Mizpaan on pystytetty porttojumalattaren patsas. Sinne juoksevat kansasi nuoret miehet heidän himotanssejaan katsomaan, ja hänen neitseensä heidän lantionväännöksiiään oppimaan; siellä uhraavat he itsensä Filistean rutolle, joka syöpi Israelin niinkuin kalutun luun!

SIMSON (karkeasti ivaten). Kuinka eivät he juoksisi — jotka ovat tähän saakka nähneet ainoastaan karitsain ja vohlain tanssia kedolla!

ENSIMÄINEN DANIN MIES. Minä kauhistun sinun puolestasi, Simson!

SIMSON. Ja minä häpeän sinun sanojasi — unhotatte että seisotte Filistean ruhtinaantytären huoneessa! (Ylimielisesti kiusotellen). Katsokaa, tuolla seisoo Filistean rutto! Astu esiin, Delila, että minun kansani lapset saavat nähdä »ruton» silmästä silmään.

DELILA (joka on seurannut keskustelua jännittyneenä, pelon ja toivon välillä, astuu pari askelta, antaen vaippansa pudota maahan ja seisoen häikäisevässä puolialastomuudessaan ylpeänä ja kiemailevana miesten edessä. Miehet kääntyvät pois päin ja nostavat kauhistuneina kätensä ristiin

rinnoilleen, katsoen pitkään toisiaan.)

TOINEN DANIN MIES. Herra hillitkään meidän kieleemme —

KOLMAS DANIN MIES (tarttuu häntä käsivarteen). Vaikene, veljeni! (Astuu Simsonia kohti. Hiljaisesti.) Minulla on sinulle sanoma äidiltäsi!

SIMSON (hämmästyneenä). Äidiltäni...? (Äänettömyys. Käy lähemmäksi.) Mitä käski minun äitini sanoa?

KOLMAS DANIN MIES (liikutettuna). Näin sanoit sinun äitisi: olenko minä turhaan Ekronissa vaeltanut — olenko minä turhaan Herraa Israelin jumalaa huutanut? Palaja, poikani!

SIMSON (hellytyneenä ja hämmentyneenä). Ovatko nämä minun äitini sanat?

KOLMAS DANIN MIES. Jehova tehkään minulle sen ja sen, jos minä olen jotakin lisännyt tahi poisjättänyt! Näin sanoit äitisi, Manoan jalo leski. (Jännittynyt äänettömyys). Minkä sanoman saan viedä äidillesi?

SIMSON (hellämielisesti). Näin sanokaa minun äidilleni vastaukseksi — — (Katsahtaa Delilaan, joka on astunut ylpeänä ja häikäisevänä lähemmäksi, katsellen ylenkatseellinen hymy huulillaan Simsonia. Puna lennähtää Simsonin kasvoille, hän astuu takaperin ja aLottaa kuohuvasti.) Tämä, *tämä* olkoon minun vastaukseni minun äidilleni —

KOLMAS DANIN MIES (keskeyttäen). Kuule minua vielä kerta, Simson! Minulla on kolme kertaa sinun ikäsi, kuitenkin minä lankean polvilleni sinun eteesi. (Polvillaan). Minä olen nähnyt Teltan ajan ja minun isäni on kertonut Gideonin, Herran miehen ajoista. (Tarttuu hänen vaippansa liepeeseen). Älä viivy täällä hetkeäkään, Simson, vaan tule meidän kanssamme, sinä Israelin turva ja toivo! (Rukoillen). Minkä vastauksen minä saan viedä äidillesi?

SIMSON (riuhtasee itsensä irti). Tämän: olenko minä karjapoika, jota minun äitini haetuttaa kylänsä miehillä ja häpäisee vieraan kansan tyttärien edessä?

KOLMAS DANIN MIES (nousee ja katsoo häntä pitkään).

ENSIMÄINEN DANIN MIES. Ja minkä vastauksen saamme viedä kansallesi?

SIMSON (huutaen). Tämän: hävetkää, seitsemänkertaisesti hävetkää, että hiivitte kuin rosvot yöllä ja etsitte sankaria kuin paennutta muulia!

ENSIMÄINEN DANIN MIES (värähtäen). Onko tämä sinun viimeinen sanasi?

SIMSON. On! (Polkee jalkaa). Menkää!

ENSIMÄINEN DANIN MIES. Niin tahdomme mekin sanoa sinulle totuuden. (Kohottaa kätensä). Sinä, *sinä* Simson olet Israelin turmelus! Niinkuin tuli on Filistea sinua vetänyt. Vaimosi hylkäsi sinä hänen tytärtensä tähden, ja tänäkin ahdistuksen hetkenä sinä, sankari, makaat porton polvilla!

SIMSON (raivosta tukehtumaisillaan). Porton?!

ENSIMÄINEN DANIN MIES (Delilaa osottaen). Filistean porton — olkoon hän seitsemästi ruhtinaan tytär!

SIMSON (hyökkää kädet nyrkissä häntä kohti).

DELILA (joka on siihen saakka katsonut riemuiten). Simson, Simson!

SIMSON (laskee kohotetun nyrkkinsä. Hurjasti). Ulos! Ulos!

ENSIMÄINEN DANIN MIES. Ei ole Israelilla sen enempi toivoa sinusta...

(Menevät.)

SIMSON. Ulos! Ulos!

(Jää hetkiseksi kuohuissaan seisomaan, syöksyy sitten ovea kohti, potkaisten sen auki ja rientäen heidän jälkeensä.)

DELILA (seisoo hämmentyneenä).

YLIPAPPI (kurkistaa orjattaren kammion ovesta). Ruhtinatar! Kuinka on —

DELILA (kiivaasti). Te uskallatte?!

YLIPAPPI. Ruhtinattareni —

DELILA. Enkö minä sanonut. älköön kukaan —

YLIPAPPI. Astarten iki-ihanan nimessä! Kuinka voisin minä olla muualla kuin siellä, missä Filistean kohtalo ratkaistaan.

DELILA. Ja mitä tahdotte minusta?

YLIPAPPI (kiihkeästi). Salaisuus?! Oletko saanut salaisuuden...?

DELILA (hämmentyneenä). Salaisuus?! — En! — En tiedä! — Puolittain!  
— Menkää!

YLIPAPPI. Jo puolittain! Kokonansa, kokonansa! Israelin miehet menivät vihoissaan. Voitto on juuri kädessäsi! Revi se hänen sydämestänsä!

DELILA. Vaietkaa! (Kuuntelee. Hätääntyneenä.) Menkää, menkää!

YLIPAPPI (tekee kädellään vielä yllyttävän liikkeen, katoaa).

DELILA (kiihtyneenä). Hänen salaisuutensa?! (Mietteissään). Kummallisia ihmisiä nuo Israelin miehet!... Mistä he puhuivatkaan...?

(Kuulee Simsonin askeleet, jää tyrmistyneenä odottamaan.)

SIMSON (ryntää kiihtymyksestä kalpeana sisään). Viiniä, Delila, viiniä!

DELILA (hämmästyneenä). Viiniä?

SIMSON (yhä rajummin). Filistean tulisinta viiniä! Tällä silmänräpäyksellä!

DELILA (jännittyneenä, aavistaen — rientää säiliön luo, josta ottaa maljakon ja jalomuotoisen pikarin).

SIMSON. Kaksi maljaa, Delila!

DELILA (yhä enemmän jännittyneenä — tuo maljat, täyttää ne ja ojentaa toisen Simsonille).

SIMSON (hurjasti). Minun äitini lupauksen malja!

DELILA (ymmärtää välähdyksenä kaiken, kohottaa kiihkeän riemun valtaamana maljansa). Sinun äitisi lupauksen malja, Simson!

SIMSON (hurjasti ivaten). Minun äitini lupauksen malja! Simsonin *ensimmäinen malja*! Danin malja! Israelin malja!

(Juo. Samoin Delila, joka katselee häntä riemuisin, odottavin silmäyksin.)

(Simson seisoo pitkän hetken omituinen hymy kasvoilla.)

Ja tämän ... tämän suloisen tulen ei pitänyt tuleman minun huulteni yli!  
Viiniä, viiniä! (Ojentaa maljansa). Ei! (Heittää maljan lattiaan).  
Sandaali! Sinun purppuranpunainen sandaalisi, Delila!

DELILA (yhä riemuisemmin) Mitä?!

SIMSON (painaa hänet pantterin niskalle istumaan) Sandaali, sandaali! (Tarttuu Delilan jalkaan, josta riisuu sandaalin). Sinun elfen-valkea jalkasi! Valtakunnan antaisin minä sinun lumivalkeasta jalastasi! (Suutelee hurjasti Delilan paljastunutta jalkaa, kiertää kätensä torveksi sandaalin kantareunuksen ympäri, ojentaa sen Delilaa kohti). Viiniä, Delila, viiniä!

DELILA (hurmutuneena). Ah, Simson!

(Kaataa viiniä sandaaliin.)

SIMSON (hurjan kuohuvasti). Delilan malja! Filistean malja! Rakkauden malja! Hulluuden malja!

DELILA (katselee häntä huumautuneena).

SIMSON (kävelee kuohuissaan). Israelin narrit! Heidän uskonsa on narrien usko ja heidän jumalansa on karjanpaimenten jumala. (Ivaten). Tämän jumalan nimessä he herjaavat sitä miestä, joka on tehnyt ainoat jalot teot mitä Israelissa on tehty neljääkymmeneen ajastakaan. Tämän jumalan nimessä he pelkäävät tanssia kuin ruttoa ja naista ihanuudessaan kuin spitaalitautia. Tämän jumalan nimessä he vaeltavat Ekronissa, näkevät enkeleitä ja tekevät lupauksia, joille jokainen Filistean lapsikin nauraa! »Viiniä ja väkevätäjuomaa ei pidä tuleman hänen huultensa yli» — silloin heillä on sankari! Viiniä on tullut minun huulteni yli, ja kymmenkertaisten voimien tunnen minä kuohuvan suonissani. Nyt vasta minä sankari olen! Nyt vasta minä tekoja teen, joita maailma on ihmettelevä. Huomenna, huomenna minä olen näyttävä heille uuden Simsonin!

(Hänen purkauksensa aikana Ylipappi raottaa ovea ja kurkistaa.  
Delila peräyttää hänet kiivaalla liikkeellä.)

DELILA (tempaa maljakon ja rientää Simsonin luo). Viiniä, Simson, viiniä!

SIMSON. Viiniä! Filistean tulisinta viiniä! (Katselee Delilan kaataessa). Ihanana virtaillet sinä salaperäinen neste... Kuinka paljon iloa he ovatkaan minulta riistäneet! Mutta sen kaiken otan minä tänä yönä kymmenkertaisesti takaisin! (Juo. Lähtee taas kuohuvana kävelemään.) Nyt vasta minä elämän ymmärrän! Ei ole muita jumalia kuin me itse ja meidän sydämemme rohkeus. (Katsahtaa, viinin alkaessa kohota hänen päähänsä, Delilaan, joka seisoo hurmaavana ja houkuttelevana). Ah, Delila! Et ikinä ole sinä ollut niin ihana kuin tänä yönä! Delila! (Rientää hänen luokseen ja sulkee hänet syliinsä). Kansat ovat sinun astinlautasi ja äitien kyyneleet vierivät kuin hiekkajyväset sinun jalkaisi alla. (Tempaa hänet syliinsä, kohottaen pantterin niskoille seisomaan). Pilvien korkeimmalle hattaralle minä tahtoisin sinut tänä hetkenä kohottaa ja notkistaa maan kansat polvillensa sinun eteesi. — Viiniä, Delila — sitä purppuranpunaista tulta, jota minä olen ollut ikäni paitsi!

DELILA (kaataa, katsoen häntä tutkivasti ja laskien sitten maljakon pöydälle divaanin viereen).

SIMSON. Delilan malja! Ikuisen kauneuden ja ikuisen hulluuden malja!

(Juo pohjaan, jää katselemaan eteensä onnellinen hymy kasvoillaan.)

DELILA (kurottua hänen kädestään tyhjän maljan, laskien sen taakseen pöydälle ja kietoen toisen kätensä hänen kaulalleen). Rakastatko sinä nyt minua...?

SIMSON (kuohuen). Miksi kysyt sitä, jonka tiedät? Kansani hätähuudot minä hylkäsin, äitini lupauksen minä rikoin — sinut minä olisin tahtonut, vaikka se olisi maksanut minulle henkeni!

(Sulkee hänet hurjasti syliinsä.)

DELILA (kietoutuen hellänä ja huumaavana hänen ympärilleen). Niinpä olen minäkin nyt sinun iankaikkisesta iankaikkiseen!

SIMSON. Iankaikkisesta iankaikkiseen! (Lyhyt äänettömyys). Delila, sinä et tiedä, mitä minä tänä hetkenä sielussani tunnen?

DELILA. Mitä, Simson...?

SIMSON. Kamalan hulluuden tunnen minä sielussani. Ei ole sillä ihmisten mittoja eikä rajoja. Tuosta sinun rinnastasi minä tahtoisin suonen avata, ja omasta rinnastani toisen, ja juoda sinun vertasi ja sinä minun vertani, ja niin vaipua kanssasi takaisin Manalan uumeniin, missä ei ollut miestä eikä naista, vaan kaikki veret, himot ja halut, kaikki hymyt ja kyyneleet, kaikki hekumat ja kärsimykset yhtenä tulisena ikuisuuden järvenä, ilman kiistaa ja taistelua! Delila!

(Kohottaa hänet syliinsä.)

DELILA. Simson, minä pelkään!

SIMSON. Sinun kanssasi — sinne — mistä olemme tulleet — (Painaa hänet divaanille ja vaipuu itse hänen rinnoilleen, intohimoisesti syleillen). Vieläkö pelkää, Delila?

DELILA (Simsonin intohimon tempaamana vilpittömästi). En — en — en!

SIMSON. Nyt vasta minä ymmärrän rakkauden kaikkinielevän syvyyden. Ei kansoja — ei jumalia — ei ihmisiä — ainoastaan kaksi hehkuvaa tulenliekkiä — ympärillä ikuinen yö!

(Äänettömyys.)

DELILA (rupeaa äkkiä värisemään).

SIMSON. Mitä?! — Sinä itket!

DELILA. Minäkö...?

(Hänen poskilleen vierivät kyyneleet. Syvä äänettömyys.)

SIMSON. Sano se minulle, Delila! — Delila... Delila...

DELILA (Ei vastaa, ainoastaan värisee ankarasti liikutettuna. Hetken päästä hän pudistautuu, kuin lumouksesta vapautuakseen).

SIMSON. Delila?!

DELILA (jonka silmiin on syttynyt väkevä välke). Onnellinen ... onnellinen olen minä... Ja kuitenkin...

SIMSON. Mitä kuitenkin...?

DELILA. Onnellinen minä olen! Ja kuitenkin: miksi ei minun onneni ole täysi? Miksi meidän välillämme pitää oleman se kuin siinä on...?

SIMSON. En ymmärrä minä sinua?!

DELILA (hiljaa). Sinun salaisuutesi, Simson...?

SIMSON (kuohahtaen). Iankaikkinen arvotus on nainen! Minä juuri sinulle salaisuuteni ilmaisin, minä sen jalkojeni alle poljin, ja sinä yhä kysyt!

DELILA (kohottaa hänen päänsä ja katsoo syvälle silmiin). Iankaikkinen arvotus on nainen! Sillä minä en voi sinulle todistaa että sinä valehtelet, ja kuitenkin minä sanon: et ilmaissut sinä kaikkea!

(Laskee hänen päänsä.)

SIMSON (tuskaisena). Eikö saisi minulla olla mitään itselläni?

DELILA. Ei!

SIMSON. Mutta jos se olisi harhaluulo; tarina, niinkuin se toinenkin?

DELILA. Niin en minä tahdo sinun sitä muuksi muuttamaan, ainoastaan sano se minulle.

SIMSON (painokkaasti). Oletko sinä sitten minun?

DELILA (samoin). Olen.

(Äänettömyys.)

SIMSON. Minun sieluni on kuolemaan saakka väsynyt. — Se *on* harhaluulo, tänä yönä minä sen kaiken ymmärrän. Mutta se harhaluulo on kulkenut minun elämäni läpi niinkuin langat kankaassa, niinkuin satu, joka tosin on satu, mutta jonka kaltaista ei kukaan muu ole kuullut.

DELILA (hyväilee häntä yhä helleemmin). Sinun satusi, Simson...?

SIMSON (pienen äänettömyyden jälkeen, ankarasti liikutettuna). Sinä salaisuutta kyselet ... katso: se lepää sylissäsi.

DELILA. Mitä?!

SIMSON (kohottaa molemmin käsin hiuksiaan). Tässä on minun salaisuuteni. — Ei yhdetkään keritsimet — ei yksikään partaveitsi ole ikinä niihin koskettanut — sillä minä olen ollut Israelin nasiiri — ja ne ovat olleet Herralle pyhitetyt.

DELILA (katselee häntä hämmästyksen valtaamana). Mitä sinä sanot, Simson?!

SIMSON (läpitukevasti). Olenko minä nyt ilmottanut kaikki?

DELILA (vaivoin riemuaan hilliten). Totisesti, minä uskon: sinä olet ilmottanut kaikki.

SIMSON. Niinpä salli minun nyt levätä — en pyydä minä muuta.

(Painaa raskaasti päänsä hänen syliinsä.)

DELILA (jonka äkkiä tulee vaikea olla). Pahastuitko sinä minuun, Simson?



(Hyväillen.) Ah, anna se minulle anteeksi!

SIMSON. Mistä syystä minä olisin pahastunut. (Kietoo käsivarren hänen ympärilleen). Ainoastaan salli minun nyt levätä...

DELILA (rajusti hyväillen). Lepää, Simson, lepää minun sylissäni. (Äänettömyys, itsekseen). Sinun hiuksesi ... sinun ihanat hiuksesi! Kuinka ihmeelliset ne ovatkaan! Viljovat kuin keritsemätön lauma vuoren rinteellä... Mustat ja salaperäiset kuin yö... Raskaat kuin syksyn rypäleet... Kuinka en minä heti arvannut, vaikka ne ovat ensi hetkestä vetäneet minua kuin lumous? (Kohottaa niitä). Ah! Ihanina ja kuumina hajoavat ne minun kasvoilleni ja rinnoilleni. Kuin tulta hengitän minä niiden kuumaa tuoksua. (Hyväilee, suutelee, syleilee niitä). Ja nämä, sinun ylpeytesi, sinun voimasi ja kukoistuksesi ovat nyt — (Säpsähtää. Kallistuu Simsonia puoleen.) Nukutko sinä jo, Danin sankari?

SIMSON. En nuku, en valvo — niinkuin haaksi keinuu minun sieluni syvien vetten päällä.

DELILA (hiljaa). Syvien, ihanien vetten päällä. Nuku, Simson, nuku minun rinnoillani — kuin syvien, ihanien vetten päällä... (Ylipappi kurkistaa taas ovesta, mutta vetäytyy takaisin heti nähdessään Delilan kiusautuneen ilmeen. Delila käy levottomaksi, katsellen tuskaisena ympärilleen. Painaa toisella kädellään Simsonia hiljaa poveansa vasten samalla kurottaen pöytää kohti.) Kuin syvien, ihanien vetten päällä... (Katselee etsien, huomaa pöydällä keritsimet, ojentaa kiihkeästi kätensä, mutta kavahtaa äkkiä). Ei! ei! En koskaan ... sellaista... (Äänettömyys). Ja kuitenkin — minun sormiani polttaa — minun sieluani polttaa — — (Kurottuu uudelleen ja huomaa pöydän reunalla punaisen nauhan). Minä tahdon ne kaunistaa! Minä tahdon ne vangita! Tällä purppuranpunaisella siteellä! (Sitoo nauhalla. Kaksimielisesti iloisesti.) Kaksinkertaisesti ihanat ovat ne nyt, sinun yömustat laumasi — — (Hätkähtää). Joko sinä nukut, Simson...?

SIMSON. Kuin kaukaisen soiton hyminän kuulin minä vielä äsken sinun äänesi... Miksi et soita minulle enää, Delila...?

DELILA (kuin laulaen). Nuku, Danin sankari, nuku ... kuin syvien, ihanien vetten päällä... (Taas levottomana kuiskaten). Minun sormiani polttaa — minun sieluani polttaa — (Kurottuu pöytää kohti). Minä tahdon teidät käteeni — minä tahdon tuntea sen tunnon, että sinä olet minun vallassani — (Uinutellen). Kuin syvien, ihanien vetten päällä...

(Tapaa keritsimet, mutta pudottaa ne jännityksessä lattialle.)

SIMSON (kohottaa hiukan päätään).

DELILA (epätoivon kiihkolla). Kuin syvien, ihanien vetten päällä ... kuin syvien ihanien vetten päällä ... vetten päällä... (Odottaa hengitystään pidättäen, ainoastaan hiljaa kädellään hiuksia hyväillen. Kuulee jotain ja huomaa Ylipapin kiihtyneet kasvot oven raossa. Suurimmassa jännityksessä: Pois, pois, pois!) Kuin syvien, ihanien vetten päällä — — Joko sinä nukut, Danin sankari? (Ei kuulu vastausta. Kumartuu ottaen keritsimet.) Kuin syvien, ihanien vetten päällä... (Katselee Simsonia ja hänen hiuksiaan). Se ihmeellinen hetki on tullut!... Vihaan niitä ... rakastan niitä ... vihaan ... rakastan ... vihaan... Minä voin ne sinulta riistää ... minä voin ne sinulle lahjottaa... (Äänettömyys). Tahtoisin ... ensin riistää ... sitten lahjottaa... (Kietoo toisen kätensä hiuksiin ja avaa keritsimet). Minun sormiani polttaa ... minun sieluani polttaa... (Kuin rukoillen) En tahdo minä sinulle mitään pahaa! En tee minä sinulle mitään pahaa! (Työntää hiljaa keritsimet). Tahdon ainoastaan tuntea kuinka minun keritsimeni tunkeutuvat tuohon pyhään! Kuinka ne katkaisevat sen salaperäisyyden, joka sinua ympäröi!

(Epäröi silmänräpäyksen, leikkaa sitten kalmankalpeana kolmessa otteessa, puristaen silmänsä kiinni, kun keritsinten ääni halkaisee hiljaisuuden. Sen tehtyä keritsimet vaipuvat lattiaan, hän raukeaa herpaantuneena lepäämään, puristaen suonenvetoisesti hiuksia kädessään ja painaen huulensa niitä vasten. — Pitkä äänettömyys.)

YLIPAPPI (katsoo ovesta ja kuiskaa jotakin, mutta kun ei Delila kuule mitään, niin hän hiipii usean väkevän miehen seuraamana sisään. Miehille, kuiskaten). Jotakin on tapahtunut. Nyt rynnätkää hänen päällensä rohkeasti, hän on meidän!

DELILA (herää askelten äänestä, näkee filistealaiset, hämmästyttää ja herättää nopeasti Simsonin). Filistealaiset sinun päällesi, Simson!

SIMSON (herää, näkee filistealaiset ja naurahtaa ivallisesti). Filisteain hiiret, hah hah hah!

(Syöksähtää kuin myrskypilvi filistealaisia kohti, jolloin he peräytyvät kauhistuneina ovelle. Mutta samana hetkenä hänen ruumiinsa läpi käy ankara puistatus, hän tarttuu äkkiä päähänsä, tuntee itsensä tyhjäksi ja alastomaksi ja kääntyy hämmästyneenä Delilaan päin, joka on ponnahtanut ylös ja seisoo hiukset kädessään, — Simsonin kädet vaipuvat — hänen

päänsä painuu raskaasti rinnoille.)

YLIPAPPI. Astarten nimessä, Filistean nimessä — karatkaa hänen päällensä!

DELILA (hämmentyneenä). Filistealaiset sinun päällesi, Simson! Lyö — iske — surmaa!

(Simson seisoo kuin kivettynyt. Filistealaiset hyökkäävät riemuiten häneen käsiksi ja sitovat hänen kätensä selän taakse.)

YLIPAPPI. Suuri oli sinun sankaritekosi, Delila! Polvesta polveen ovat Filistean pojat ja tyttäret sinua ylistävät!

SIMSON (seuraa vastustelematta filistealaisia, jotka äänekkäästi iloiten vievät hänet ulos. Ainoastaan ovelta hän äkkiä pysähtyy ja katsahtaa Delilaan kuin ikuisen arvotukseen).

DELILA (joka yhä seisoo hiukset kädessä, painaa päänsä alas).

## TOINEN NÄYTÖS.

Filistealaisen vankilan mylly: katossuoja, jonka editse kulkee tie. Vasemmalla seinustalla pitkä penkki, johon on kiinnitetty joukko jauhinkiviä, samoin etualalla oikealla. Takana oikealla muita suurempi kivi, jota vääntää poikittaisesta kiertotangosta kaksi miestä. Kiven kohdalla, katosta riippuvalla telineellä seisoo pieni kyssyselkä poika, kaataen jyviä kiven silmään. Keskellä myllyä murattu jyväkaivo, seinävierillä jauhettuja säkkejä. Perällä ovi vankihuoneeseen. Lähellä ovea vasemmalla makaa kaksilla vaskikahleilla kytketty *Simson*, raskaasti kivensä yli rauenneena. Toiset vangit ovat samoin kahleella jalustaan kiinnitetyt, tankoa kiertävät miehet tankoon. Poikanen yksin on vapaana.

Myllyn sivutse vasemmalta näkyy ketoa, sen takana vuori, jolla seisoo temppeleitä ilta-aurinkon valossa. Vangit jauhavat vimmatusti, kivien sihinä täyttää myllyn.

POIKANEN (ylhäällä telineellä alkaa hyräillä, kaihoisa muistelun hymy kasvoillaan). Israelin maalla... Israelin maalla... Israelin maalla... Israelin maalla...

TOINEN TANKOMIES (äkäisesti). Aja silmään, äläkä vikise!

POIKANEN (säpsähtää, kaataa jyviä, mutta vaipuu taas mietteisiinsä. Jotkut vangit ovat saaneet jauhatuksensa loppuun ja heittäytyvät tylsinä levähtämään. Poikanen alkaa uudelleen hyräillä, nyt sydämenkoskevan valittavasti). Filistean maalla... Filistean maalla... Filistean maalla- —

TOINEN TANKOMIES (pysäyttää pyörittämisen). Jollet, poika, nyt lakkaa, niin minä sinulle näytän!

MIES VASEMMALTA. Mitäs raukkaa pelottelet! Tosiahan poika laulaa.

TANKOMIES. Kautta Abrahamin! Jollei hän tosia laulaisi, niin pahustakos minä siitä välittäisinkään! — Joko pian loppuu?

POIKANEN. Nyt kaadan viimeiset!

(Miehet vääntävät vielä hetken, saavat sitten määränsä loppuun.)

ENSIMÄINEN MIES. Ohhoh!

TOINEN MIES (pyyhkii hikeä). Hohhoh! Joka luunsolmu vapisee!

KOLMAS MIES (tukkaansa repien). Voi Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin jumala, mihinkä ihmisen pitää joutua!

NELJÄS MIES. Kadotuksessa ollaan, veljet! Selvempi olisi heti tappaa, kun kerran häviölle joutuu.

VIIDES MIES. No noh! On henki sentään kallis.

KOLMAS MIES. Henki! Niinkuin nyt saisit henkesi pitää. Tuskin kuukautta olet tuossa kyykkinyt, ja onkos miehestä jällellä muuta kuin luut ja nahka?

TOINEN MIES. Totta puhut. Ennenkuin vuosi on ummessa, meistä ei ole kantaluutakaan jällellä!

NELJÄS MIES. Ei veljet, emme me kestä vuottakaan!

KOLMAS MIES. Eikä ole tarpeen! Kyllä ne koirat nyt raahaavat uusia kautta Israelin, nyt kun pelko on poissa. (Pudistaa raivoissaan nyrkkiä). Voi Simson, Simson!

KUUDES MIES. Joko taas?

KOLMAS MIES. Jo, sillä minun sieluni on skorpiooneja täynnä!

KUUDES MIES. Älä lyö lyötyä! — Katsokaa häntä, veljet! Vähä on meidän vaivamme hänen kärsimyksensä rinnalla.

NELJÄS MIES. Hänen kärsimyksensä! Eikö meillä kärsi vaimot ja lapset, ja pellot ja laumat, poltetut kylät ja hävitetyt viinamäet pitkin Danin ja Efraimin rajoja?

KOLMAS MIES (rajusti). Ja eikö hän kärsi omien syntiensä tähden! Mutta miksi koko Israelin pitää kärsimän hänen kiimansa tähden, senkin — (sylkee) thyi!

JOKU. No no!

TOINEN. Oikein sanottu!

KUUDES MIES. Sadattelette, sadattelette sankaria, te Efraimin miehet, jotka ette ole koskaan häntä vyötettynä nähneet! Joka hänet kerrankin näki voimassansa, hän ei sitä ikänä unohda, eikä voi muuta kuin itkeä sankarin sortumista.

KOLMAS MIES. No itke, itke! — Sankari! Senkin Filistean porttosankari — thyi!

JOTKUT (paheksuen). Hyss!

KUUDES MIES. Herra antakoon sinulle saastaisen suusi anteeksi!

FILISTEALAINEN VANKI. Ja kuka uskaltaa herjata ruhtinaantytärtä portoksi?

KOLMAS MIES. Vaiti, Filistean koira!

FILISTEALAINEN. Itse koiria olette!

TOINEN MIES. Nytistäkää se suupaltti!

SEITSEMÄS MIES. Sianihran latkija!

(Sylkee.)

FILISTEALAINEN. Ja teissä olisi siihen miestä — haisevat sipulinsyöjät!

(Sylkee.)

USEAT (vasemmalta nousevat). Nytistäkää!

FILISTEALAINEN (vetäytyy niin pitkälle kuin kahleensa myöntää). Koettakaas, koirat, huudan päämiehen!

KUUDES MIES. Hiljaa, hiljaa, te hullut miehet!

KOLMAS MIES. Mitäs hän pääpättää!

SEITSEMÄS MIES. Ja mitäs hän täällä tekee, pahahenki? Meitä vaanimassa ja päällemme kantelemassa —

(Heidät keskeyttää iloisten naisäänien hälinä, joka kuuluu tieltä vasemmalta.)

VIIDES MIES (hilpeästi). Taitaa tulla väkeä!

KOLMAS MIES. Samaa porttolaumaa tietysti!

(Kääntyy vihoissaan pois päin. Jotkut muutkin kääntyvät, toiset katselevat odottaen.)

FILISTEALAINEN (nauraa hävyttömästi). Katselkaa nyt vaan — mielenne kuitenkin tekee, hihihih!

(Joukko *tempelityttöjä* keveissä tanssijatar-puvuissa kulkee vallattomasti ilakoiden ohitse.)

Jotkut kantavat rypälekoreja, toiset viinimaljakkoja päänsä päällä. Kun he ovat ennättäneet jo melkein ohitse, pysähtyy eräs.)

TEMPPELITYTTÖ. Kas, tuossahan se on mylly! Eikös, tytöt, mennä Israelin miehiä katsomaan?

TOISET. Mennään, mennään! — Ei, anna olla!

TEMPPELITYTTÖ. Minä ainakin menen, minä tahdon vähän tanssia heille. — Ajatelkaas raukkoja, joilla on vanha äkäinen ukko jumalana, ha ha ha!

(Tytöt pyrskähtävät hillittömään nauruun. Jotkut vangit murahtavat.)

TEMPPELITYTTÖ (Irrottaa nopeasti askelvitjansa, kohottaa vaippansa liepeet, paljastaen puolialastomat muotonsa, ja liittää myllyyn vallatonta temppelitanssia karkeloiden. Heittäytyy lopussa erälle jauhinkivelle istumaan, nojaten sen tankoon ja katsahtaen vieressä istuvaan vankiin vallaton kujeilu kasvoilla.)

VANKI. Pois, pois, kiusaaja!

TEMPPELITYTTÖ (pistää häntä sormella poskeen). Kiusaaja, ha ha ha!  
(Tytöt nauravat, vangit murisevat). Missä on Simson? — Nukkuu?!  
(Nauraen). Ohhoh, poikaparkaa... (Nousee). Voi voi teitä, te Israelin yksivakaiset! Kuinka te teeskentelette ... ha ha haa! — Kuulkaas tytöt! Meidän pitää toimittaa heidät kerran Filistean jumalattaren juhliin.  
(Niijaa vangeille kiusotellen). Silloin — ha ha ha ha...

TOISET TEMPPELITYTTÖT. Hah hah hah!

(Menevät nauraen. — Äänettömyys.)

TOINEN MIES. Tätä synnin maata, tätä synnin maata!

ENSIMÄINEN MIES. Tätä haureuden pesää!

NELJÄS MIES. Jos joku Israelin tyttäristä noin itseänsä väentelisi —

KOLMAS MIES. — niin ennen auringon laskua hänet kivitettäisiin, ja kaikki kansa sanoisi amen!

TOINEN MIES. Totisesti, totisesti! (Toivottomasti käsiään heiluttaen). Alastomuus on heidän pukunsa!

VIIDES MIES (vilkkaasti). Mutta huomasittekos heidän askelvitjojansa? Ne olivat somat vehkeet —

USEAT. Mitä?!

FILISTEALAINEN (remahtaa äänekkääseen nauruun).

KOLMAS MIES (raivostuen). Joko se Filistean koira taas?

FILISTEALAINEN (osottaen). Se mies ei teeskentele niinkuin te muut!

KOLMAS MIES (nousee hurjana). Sallisimmeko tuon ympärileikkaamattoman...?

TOINEN MIES. Malta veljeni! Minä luulen että Simei ja Eliab katselivat. He eivät kääntyneet niinkuin me muut.

SIMEI. Kautta Abrahamin: *kauhistuksella* katselin minä hänen riettauttansa!

ELIAB. Ja minä likistin silmäni kiinni! Niin totta kuin minun sieluni elää: minä likistin silmäni kiinni!

FILISTEALAINEN (kolmannelle). Ja sinä varmaan kaivoit silmät päästäsi, hah hah hah! (Simsonia osottaen). No tuolla on ainakin yksi, joka on tarpeekseen katsellut!

ENSIMÄINEN MIES. Tappakaa se pilkkaaja!

SEITSEMÄS MIES. Iskekää! Hän pilkkasi Israelin sankaria!

(Toiset nousevat myristen.)

KOLMAS MIES. Ääh, en ulotu. Mutta kun pääsemme syömään, niin kuristamme hänet!

KUODES MIES. Voi Israel, Israel! Miksi asetti Herra sinun asuinsijasi pakanain ja porttojen keskelle?

Hamasta Mooseksen ajasta ovat muukalaiset olleet ansana sinun polullasi.

TOINEN MIES. Totta, Jehiel! Ei ole Israel langennut ruttoon, eikä nälkään, eikä vihollisen miekkaan, mutta heidän haureutensa on hänen jalkansa monesti suistanut.

NELJÄS MIES. Se on totinen tosi, veljet! Mutta olettekos koskaan ajatelleet, mikä se oikein on, joka makaa käärmeenä Israelin miesten polulla?

USEAT. No?

NELJÄS MIES. Minä olen ajatellut, ja minä sen teille sanon. Se on *nainen* ja hänen tuhannet houkutuksensa!

MIEHET (joiden kesken syntyy vilkasta liikettä). No mutta! — Äläs nyt!  
— Kas!

NELJÄS MIES. Niin se on, aina siitä saakka kuin isäin kertomukset tietävät. Ajatelkaas Simriä, Simeonin väkevätä! Eikö se ollut Midianin käärme Cosbi, joka hekumallansa villitsi sankarin ja oli vähällä syöstä koko Israelin perikatoon?

MIEHET. Tosia haastaa Esriel!

TOINEN MIES. Totta, totta! — Nyt minäkin muistan Abimelekin Jerubbaalin pojan jutun. Olettehan siitä kuulleet?

ENSIMÄINEN MIES. Jaa Jerubbaalista? — Kyllä, kyllä!

TOINEN MIES. No, Abimelek oli hänen poikansa — minun isäni nähkääs oli Manassen sukukunnasta, ja hän sen kertoi. — Abimelek Sikemin päämies kulki kaupungista kaupunkiin eikä voinut kukaan häntä vastustaa. Sitten hän tuli yhteen paikkaan ja poltti senkin. Mutta kaupungin keskellä oli vielä torni palamatta. Abimelek jo nosti sytytysoksansa ja kaikki hänen sotamiehensä myös nostivat. Silloin ilmestyy tornin ikkunaan ihana portto ja alkaa puhutella Abimelekiä. Ja Abimelek antaa oksansa vaipua ja käypi muurin juureen juttelemaan hänen kanssansa. Mutta kuinka käy? Samassa kun portto kumartuu hänen puoleensa, pudottaa hän myllynkiven kappaleen Abimelekin päähän — ja se on päämiehen loppu!

MIEHET. Katsos katalaa! — Totisesti!

FILISTEALAINEN (matkien). Entäs Simsonin juttu! Hän oli väkevä sankari Danin sukukunnasta —

TOINEN MIES. Pahahenki!

SEITSEMÄS MIES. Tapa!

KOLMAS MIES (nousee). Nyt hänet kuristan!

(Hälinää.)

KUODES MIES. Hillitkää, hillitkää vihanne, Israelin miehet! Totisesti sanon minä: Herran pahahenki on tämä mies, jonka hän on lähettänyt meitä kiusaamaan. En kuule minä häntä, en näe häntä! (Kääntyy pois päin, toisetkin rauhottuvat). Mutta mitä teidän äskeisiin puheisiinne tulee —

VANKIEN PÄÄMIES (tulee ovesta). Onko määrä täysi?

VANGIT. On. — Täysi on.

PÄÄMIES. Kyllä, Israelin rakkarit, kyllä teidät tunnen! (Rupeaa tarkastelemaan, huomaa Simsonin). Kas niin, niin sitä pitää! Annanpa, Dagon avita, sinulle huomenna sellaisen vakkasen, että tiedät mitä makaileminen maksaa!

NELJÄS MIES. Ah, herrani! Kahden miehen määrä on jo hänellä. Kuin hullu reutoo hän saadakseen loppuun, kunnes uupuu kivelleen.

PÄÄMIES. Olkoon huomisesta kolmen! — Ja sinulle, veikkoseni, viisi omeria lisää — että ymmärtäisit kuinka päämiestä on puhuteltava!

NELJÄS MIES. Oi Herra Israelin jumala!

PÄÄMIES (herättää Simsonin, tyrkäten häntä ivallisesti ruoskallaan).

Olisi jo aika nousta!

SIMSON (havahtuu, hapuilee unenhorteissa käsillään eteensä ja kohottelee kuin aukireväistäkseen polttoarpisten silmiensä luomia).

PÄÄMIES (kumartaa). Hyvää huomenta, Danin sankari!

FILISTEALAINEN VANKI (purskahtaa nauramaan. Israelilaiset heiluttelevat voivotellen päitään).

PÄÄMIES. Joo joo! Oikeastaan minä ajattelin antaa tuolle sinun unitaudillesi hiukan rohtoja — ymmärrätkös? Mutta muistanpa tässä muuta... Kuules, sinä Danin sankari! Minulle on kerrottu, että sinä olet aika mestari arvotuksia arvaamaan. — Hyvä juttu, ruvetaanpa toimeen! Tämä on minun arvotukseni: mikä on hunajaa makiampi, mikä jalopeuraa väkevämpi? Sanoppas se minulle, Simson!

FILISTEALAINEN VANKI (räjähtää hillittömään nauruun, Israelin miehet kääntyvät pois päin. Simson kuohahtaa ylös niin että kahleet kalahtavat, mutta vaipuu masentuneena takaisin).

PÄÄMIES. Nono, ei kiirettä, Simson! Annan sinulle tavalliset kolme arvaamispäivää. Ainoasti: pidä minun arvotukseni mielessäsi — mikä on hunajaa makiampi, mikä jalopeuraa väkevämpi, heh, heh hee!

(Alkaa päästellä vankeja irti, laskien ne ovesta vankihuoneeseen, jossa näkyy vartija.)

Joo joo, makian perään ... makian perään ... heh heh... — No, poju, onkos ollut äitiä ikävä? — Nono ... mitäs tyhjistä itkemään... — Joo joo ... aika poikia, aika poikia nämä isä Abrahamin lapset. — So! Älä heittele niskoja, vaan mene siivolla! — Kas vaan, onpas siinä karhua ... heh heh heh!

(On päästänyt kaikki muut, tulee Simsonin luo.)

No, miltäs tuntuu — tarkoitan tietysti arvotusta? (Katselee häntä). Joo joo... (Äkkiä isällisesti). Oikeastaan sinä Simson et ymmärrä koko maailman menoa! Katsos nyt: väliin nostetaan, väliin lasketaan, temppu sattuu itsekullekin... Ja näissä naisasioissa se juuri temppu sattuukin... Niin, niin, kyllä minä ymmärrän, minä olen nähnyt paljon ihmisiä... Mutta mitä sinun kohtaasi tulee, niin — no he! — monikos meistä tässä voipi kehua ruhtinaantytärillä...

(Alkaa päästää Simsonia irti.)

VANHA VAIMO (on tullut sille aikaa tietä myöten matkasäkki selässä, pysähtyy, tuntee Simsonin ja jää liiketuksen valtaamana katselemaan). Herra ... minun herrani!

PÄÄMIES. Oo, naisväkeä! No sitä ei useasti tapahdu, eipä tapahdu. Ja päälliseksi Israelin naikkosia!

(Kumartaa leikillä.)

VAIMO (nöyrästi). Minun herrani! Salli palvelijasi puhua onnettoman kanssa pari sanaa!

PÄÄMIES (yhä leikiksi lyöden). Se tahtoo sanoa: niinkuin kahdenkeskistä, heh heh...

VAIMO (ylevästi). Minun herrani! Onkos sinulla koskaan ollut äitiä?

PÄÄMIES (naurahtaen). Nono, semmoinen toki mahtaa meillä kaikilla olla! — Että mitäkö pidin? Kelpo eukko, kerrassa kelpo ihminen.

VAIMO. Ja onko sinulla vaimoa ja lapsia?

PÄÄMIES (hilpeän avomielisesti). Kolme, kolme kappaletta! Ja mitä lapsiin tulee, niin niitä meillä on koko parvi. Ja rakastettavia lapsia, kerrassa rakastettavia...

VAIMO. Salli minun, herrani, muistuttaa, että rakastettuakin lasta saattaa kohdata raskas onnettomuus. (Simsonia osottaen). Minä olen ... hänen äitinsä.

PÄÄMIES (hämmentyneenä). Äiti...? Simsonin äiti...! No ... totta puhuen ... niin no... Tämä tuli vähän niinkuin odottamatta...

ÄITI. Minun herrani! Yksi on minulla rukous: salli onnettoman äidin puhua pari sanaa onnettoman poikansa kanssa.

PÄÄMIES. Jaa puhua? Kyllä, kyllähän minä ymmärrän... Mutta, katsos, on kielletty, kerrassa kielletty. Kuka tietää mitä puhuisitte...

ÄITI. Katso, minun herrani! Pitkän tien olen minä kulkenut häntä tavatakseni... Istu meidän viereemme, ei ole minulla mitään salattavaa. Ainoasti. salli minun puhua poikani kanssa.

PÄÄMIES. No peijakas, muoriseni, kun puhut melkein kuin oma äitini ennen... Kyllähän teidän pitäisi saada *jotain* puhella... Niin no, jos nyt sitten... No, sopii alottaa... (Vetäytyy taapäin, mutta nähdessään Simsonin ja varsinkin hänen äitinsä syvän, pitkällisen liikutuksen, hänen tulee paha olla). Niin no ... samahan se ... no, puhukaa, puhukaa... (Kääntyy kuitenkin ovesta). Mutta muistakaa: ainoasti pari sanaa...

ÄITI (käy raskaan liikutuksen valtaamana Simsonin luo ja lankeaa hiljaa hänen kaulaansa, poski poskea vasten). Poikani ... poikani... (Lepää niin pitkän aikaa kyynelten vierähtäessä silloin tällöin ja Simsonin väräyttäessä liikutettuna polttoarpisia silmiään. Hetkisen päästä.) Etkö näe yhtään, poikani...?

SIMSON. En!

ÄITI (painaa itkusta väristen huulensa hänen silmäluomiaan vasten). Poikani ... poikani... (Hetken päästä). Ah poikani! Paljon oli minulla sydämelläni, kun minä Danista läksin, ja paljon ajattelin minä matkalla kulkiessani...

SIMSON. Älä puhu äiti enempää... Kaiken tiedän, kaiken ymmärrän ... ainoastaan liian myöhään...

ÄITI (hyväilee häntä rauhattaen). Lepää, poikani; lepää, lepää!

(Äänettömyys.)

SIMSON (raskaasti). Myöhään mies viisastuu ... runnellulla ruumiilla ... kuoleman mato ytimissänsä

ÄITI (keskeyttäen). Oi poikani, poikani!

SIMSON (kiihtyen). Hajalleen jäivät Israelin heimot ... niinkuin saviastia särkyi minun unelmani —

ÄITI (rauhottaen). Älä puhu, älä puhu!

(Äänettömyys.)

SIMSON (raskaan tuskan tärisyttämänä). Jos olisi minulla unelmani perijä... Vaan hedelmätön, hedelmätön on *se* rakkaus ollut... Hautaan sammu Manooan suku ... hedelmätön, hedelmätön, hedelmätön!

(Jäykistyy kouristuksen tapaiseen.)

ÄITI (tukee häntä, johdattaen jyväkaivon reunalle istumaan. Hyväilee viihdytellen). Rauhotu, poikani, rauhotu! (Silittelee hänen otsaansa). Rauhotu, poikani, rauhotu... Israel voi nousta... Manooan suku voi sivuhaaroistaan versoa ... rauhotu ... rauhotu! — Onko nyt parempi, Simson?

SIMSON (nojaa hänen rintaansa. Hetkisen päästä). On, äiti. — Oi äiti, äiti! Ei ole minulla muuta maailmassa kuin sinä. (Äänettömyys). Vaan sinuakin vastaan tein minä kerran raskaan synnin...

ÄITI (lempeästi). Oi niinkö? Sano se minulle!

SIMSON. Vilpitön on minun rakkauteni sinua kohtaan ollut, mutta kerran, ah kerran katsoin minä sinut sydämessäni ylö. — Voitko antaa sitä minulle koskaan anteeksi?

ÄITI (omituinen värähtelevä riemu kasvoilla). Voiko *äiti* antaa anteeksi? (Sulkee hänet yhä hellemin syliinsä, kyynelten vierieessä). Ah poikani, poikani!

PÄÄMIES (kurkistaa ovesta, mutta vetäytyy jälleen takaisin).

ÄITI (silitellen Simsonin kättä). Kuinka minä olen iloinen ... kuinka olenkaan iloinen! — Ja nyt kerron minä sinulle asiani...

SIMSON. Oliko sinulla vielä jotakin?

ÄITI. Oli. Katso, Simson! Kaikki unhottuu ... kansa, suku, toivomukset, pettymykset ... elämä kulkee polkuansa meidän ohitsemme, ja meidän ylitsemme... Niin ajattelin minä kotonani. Ja minä myin kaiken meidän omaisuutemme. Isäsi pellot ja viinamäet minä vaihetin rahaksi ja ajattelin: nämä vien minä Askalonin ruhtinaan jalkain juureen ja polvillani rukoilin häneltä sokean poikani vapaaksi — ei ole hän enää kenellekään vaarallinen.

SIMSON (kiihtyen). Äiti?!

ÄITI (nousten). Niin olen minä ajatellut, ja vahvistettuna käyn minä nyt tehtävätäni täyttämään.

SIMSON (väkevästi). Ei, äiti! Ei koskaan!

ÄITI. Mitä? Mitä, poikani?

SIMSON (rauhottuen, raskaasti). Myöhäistä ... myöhäistä... Katso! Paljon olisi voinut olla toisin. Vaan itse olen minä tieni polkenut, ja se polku päättyy tämän kiven ääreen, niinkuin rengas liittyy renkaaseen minun kahleessani.

ÄITI. Oi, kuule minun rukoukseni!

SIMSON (raudan raskaasti). Minä jään!

(Hänen päänsä vaipuu rinnoille.)

ÄITI. Poikani, poikani!

SIMSON (hiljaa). Anna minulle anteeksi, äiti, että minä särjin sinun suuren rakkautesi aikomuksen.

ÄITI (lämpimästi syleillen). Oi, et mitään särkenyt, poikani, et mitään! Kaikki ymmärrän, kaikki ymmärrän... Ainoastaan salli minun levätä hetkinen rinnoillasi. (Päämiehelle, joka taas katsoo ovesta). Heti, heti! (Hetkisen päästä). Toisin ajattelin minä kotoa lähtiessäni, toisin oli säädetty ... kaikki ymmärrän. Ja kuka kaikki ymmärtää, hänen on hyvä kaikkialla. — Oletko nyt löytänyt rauhasi, Simson?

SIMSON. Olen. En ole minä ollut muuta vailla kuin sinun äänesi kaikua ja sinun kätesi kosketusta. — Siunaa minua!

ÄITI (suutelee häntä otsalle). Herra Israelin jumala siunatkoon sinua!

(Itkee.)

(Hetkisen päästä.)

Varmaan minun nyt täytyy lähteä... Poikani, poikani...

(Katselee häntä pitkään ja hellästi.)

SIMSON (syvästi liikutettuna). Yksi pyyntö minulla vielä olisi...

ÄITI. Mitä?!

SIMSON. Menisitkö, äiti, vielä kerran Ekroniin?

ÄITI (hämmästyneenä). Ekroniin...?

SIMSON. Mene vielä kerta Ekroniin, äiti, ja uhraa — sovitus- ja kiitosuhri minun puolestani!

ÄITI (katselee häntä syvä ilonliikutus kasvoillaan). Ah! Vaikka minun pitäisi polvillani kulkea se matka, en lepää minä ennenkuin olen pyyntösi täyttänyt. — Kevein sydämin lähden minä nyt luotasi.

SIMSON (yhä enemmän liikutettuna). Ja vielä toinen uhri ... että Herra Israelin jumala lähettäisi kansallensa uuden sankarin!

ÄITI (ristii kätensä rukoukseen). Että Herra Israelin jumala lähettäisi kansallensa uuden sankarin!

(Syleilee häntä pitkään.)

VANKIEN PÄÄMIES (joka on sillävälän tullut). Nyt luvalla sanoen...

ÄITI. Herra minun isäni jumala siunatkoon sinua sadankertaisesti sen laupeuden tähden, jota olet minulle osottanut!

PÄÄMIES. Jaa jaa, siunaus on aina hyvä, muoriseni, erittäinkin tässä toimesta...

ÄITI (viittaa häntä luokseen etualalle ja puhuu hiljaisella äänellä).

Katso, vaikea on hänen olonsa täällä... Sinä ymmärrät, minun herrani. (Laskee hänen käteensä muutamia kultarahoja). Koeta huojentaa hänen elämäänsä niin paljon kuin voit...

(Kääntyy menemään.)

PÄÄMIES (hämmästyneenä rahoja katsellen). Oo! Näillä sitä jo paljon huojentaa! (Kumartele). Minä kiitän sinua, jalo äiti! Suokoot jumalat sinulle onnellisen matkan! (Kumartelee yhä Simsonin äidille, joka



kääntyy vielä kerran ja katsoo siunaten poikaansa. Katselee sitten riemuissaan rahoja.) Olipas tämä juttujen juttu! Jaa-a, hyvää sydäntä ei voi kullallakaan palkita, tottapaas oli se sana!

(Vilkasee hätäisesti ympärilleen ja piilottaa rahat taskuunsa.  
Rientää Simsonin luo.)

No niin, Simson! Jo onkin aika lähteä illastamaan. Katsellaanhan, katsellaanhan mitä meillä on... No, on sinulla, ystäväiseni, jalo äiti; kerrassa, kerrassa kunnon äiti... Kerrassa, kerrassa...

(Menevät. Mylly on hetkisen tyhjänä.)

(Kaksi hunnutettua naista tulee tietä myöten.)

ADULLA (kohottaa huntunsa). Nyt olemme perillä. Tämä on mylly.

DELILA. Onko kaikki niinkuin olla pitää?

ADULLA. On. He ovat jo viedyt.

DELILA (kohottaa varovasti huntuaan, katselee). Ah! Kamala no tämä paikka! — Tuollako he nyt ovat?

ADULLA. Siellä. Se on vankihuone.

DELILA. Kamala on tämä paikka! (Levottomasti). Ja tien varrella on tämä...

ADULLA. Täällä olen minä vartioitseva, ruhtinattareni. Ei voi kenkään läheta minun tietämättäni.

DELILA. Miksi minun pitää liikkua niinkuin varkaan! — (Käy levottomaksi). Tuostako hän tulee?

ADULLA. Siitä.

DELILA. Ah, se pelottava lähenee. (Äänettömyys. Päätävästi.) Käy toimeen.

ADULLA. Salli minun, ruhtinattareni, vielä kerran sanoa: alentavaa on tämä sinulle. Maasta maahan on maineesi lentänyt ja sytyttänyt ruhtinasten sydämet. Egyptin kuninkaan sanansaattajat jo odottavat liittääkseen sinut helmeksi Niilin kruunuun. Ja päivä päivältä on yhä uusia tuleva, Filistean ihmettä ihaillemaan ja valtakuntia hänen jalkainsa juureen laskemaan.

DELILA. Sinä et ymmärrä, sinä et ymmärrä! Mitä teen minä Egyptissä, tai Lyykiassa, tai Babyloniassa, tai —? Yhtenä sadoista kuninkaallisista vaimoista? Sitäkö varten minä synnyin...?

ADULLA. Mutta, ruhtinattareni —

DELILA. Älä kiusaa minua! Ensin minun täytyy *häntä* tavata. — Mene! (Adulla menee vankilaan. Itsekseen.) Minä aavistan hirmuisia, ratkaisemattomia asioita... He puhuvat kruunuista ja valtakunnista! Mitä teen minä kruunuilla ... minä, joka en tiedä mikä olen ... mitä olen tehnyt ... mitä tulee tehdä...

PÄÄMIES (tullen Adullan kanssa). Onpa tänään merkillinen naistulva —

DELILA (siirtää alaslaskemaansa huntua). Haluan puhua Simsonin kanssa!

PÄÄMIES. Jaa jaa, halua kyllä saattaa olla, mutta —

DELILA. Haluan puhua Simsonin kanssa! Kahden kesken. Saata vanki tänne!

PÄÄMIES (kumartaa maahan saakka). Delila ruhtinatarko?! Anna palvelijallesi anteeksi... Ei ilmottanut hän minulle mitään. — Silmänräpäyksessä olen saattava vangin minun ruhtinattareni eteen!

(Menee. Adulla siirtyy etualalle tietä vartioimaan.)

DELILA (Nojautuu erään kiven vääntötankoa vasten, hänet valtaa suuri levottomuus. Päämies tuo Simsonin. Kun Delila kuulee hänen kahleittensa kalinan, niin hän peräytyy ja seisoo hetken neuvottomana. Viittaa sitten päämiehen luoksensa.) Jätä hänet! — Mene! — Mene!

(Katselee kauhistuneena Simsonin muuttunutta muotoa ja hänen polttoarpisten silmäinsä avutonta kaameutta, ja hänen sydämensä alkaa kuohua.)

Mitä ovatkaan he hänelle tehneet! (Katselee häntä). Nyt vasta minä tekoni ymmärrän... Miehen, miehen ovat he runnelleet — sen miehen — —

(Kääntyy väristen pois päin. Äänettömyys.)

SIMSON (hapuilee avuttomasti käsillään). Mikä täällä suhisee? — Miksi toivat minut tänne?

DELILA (rientää päättävästi kohti, mutta pysähtyy vavistuksen valtaamana. Hetken päästä tuskaa ja hellyyttä värähtävällä äänellä). Simson!

SIMSON (peräytyy). Mikä ääni...?

DELILA. Älä väisty minua, Simson! Armoa rukoillen tulen sinun tykösi...

SIMSON. Ääni! Älä lähesty, ääni! (Haparoiden). Missä on ovi?

DELILA. Älä pakene minua, Simson! Kaksi kuukautta minä olen itse paennut itseäni. Kaksi kuukautta on se, mikä sinä yönä tapahtui, ollut kuin kauhea uni. — Kuule! En tahtonut minä —

SIMSON. Enkö saa minä haudassanikaan rauhaa? (Kohottaa hurjistuneena kahleiset kätensä). Pois — pois, taikka!

DELILA. Niin — lyö — murskaa — tallaa jalkojesi alle — mutta älä pakene!

SIMSON. Murskaa?! (Hän rupeaa vapisemaan ja hänen kätensä putoavat vitjoineen voimattomina alas. Katkerasti.) Murskaa ... murskaa!

DELILA. Ah Simson, Simson!

SIMSON (hurjasti). Kirottu olkoon nainen —

DELILA. Simson!

SIMSON. Ellei hän olisi portto syntymästään, niin hän ymmärtäisi edes hävetä! — Murskaa, murskaa, murskaa ha ha ha!

DELILA. Pahoin tein minä, Simson. Vaan en ymmärtänyt minä silloin —

SIMSON. Ymmärtänyt!

DELILA. — Yötä ja päivää rukoilivat minun kansani papit ja ylimäiset minua, ja minua itseäni houkutti sinun voimasi salaperäinen ihme. En tahtonut minä sinua kavaltaa. Ainoastaan sinun ihmeesi tahdoin minä tietooni, mutta — oi Simson — sydämessäni minä rakastin sinua!

SIMSON (polkee raivoisana jalkaansa). Rakastin! Iankaikkinen valhe on nainen! Rakastin! Eikö hän sitä sanaa opi jo äitinsä kohdussa? Eikö hän jo imeväisestä pyörittele silmiänsä, ja itke, ja naura, ja hymyile, ja huokaile? Mutta sydämessänsä hän *vihaa* miestä! — Halveksin! Halveksin! Halveksin!

DELILA. Totta puhut sinä, Simson. Ja väärin, väärin puhut sinä Simson! — Katso... Ei, et ymmärrä sinä minua kuitenkaan, vaikka kuinka selittäisin... En tahtonut minä sinun tuomiotasi — en silmiesi valoa — vasta tänään minä —

SIMSON (hurjana). Niin! Vasta *tänään* nainen havahtuu! Vasta rauniot edessänsä hän sopertelee: en minä mitään pahaa tarkottanut! — Halveksin! Iankaikkisesti halveksin! —

(Pitkä äänettömyys.)

DELILA. Totta puhut sinä Simson... Ja väärin, väärin puhut sinä Simson ... iankaikkisesti väärin! Kokematon olin minä, kun minä sinut näin, ja pettäjän tehtävä annettiin minulle. Oi, raskaan rikoksen tein minä tietämättäni, tahtomattani. Mutta — kuule Simson — minä tahdon myöskin rikokseni sovittaa!

SIMSON (ivaten). Kyynelillä?! — Turhaan vuotavat ne sovitusvirrat — minä olen sokea!

(Kääntyy katkerana pois päin.)

DELILA (säihkyen). Mutta minä olen näkevä! — (Lähenee). Simson! Silmiesi valon riisti minun tekoni — tästä päivästä elämäni loppuun minä tahdon olla sinun silmäsi! Kätesesi voiman riisti se; mutta minä, nuori ja väkevä, olen oleva sinun kätesi! Vankilaan syöksi se sinut; mutta, kuule, vielä tänä yönä minä olen sinut täältä tempaava! (Lankeaa maahan hänen eteensä). Simson! Unhota mitä minä olen rikkonut. Sillä minä olen sinua rakastanut, ja sen yön jälkeen on minun rakkauteni sinuun muuttunut tuleksi, jota ei mikään voi sammuttaa!

SIMSON (kamalan vihan kuohuttamana). Sinä yönä sinä teit naisesta porton minun silmissäni, ja rakkaudesta myrkyin, jonka nimi on petos! Sinä yönä sinä revit minun sydämeeni haavan, jota ei itse Jehovan kämmen voisi sulkea siihen saakka, kunnes se vuotaa viimeisen pisaransa!

DELILA. Totta: ei Jehova, ei ihmiset, ei jumalat, ainoastaan minun rakkauteni tuli! (Rukoillen). Kaikki hylkään minä: hovin, ruhtinaat ja kuninkaat, kansani ja jumalani — ainoastaan pakene minun kanssani. Kuule Simson! Kaikki olen minä ajatellut. Minulla on huvimaja kaukana Seetrivuorilla, salainen huvimaja lammasmaunoinensa, josta ei kukaan tiedä. Minulla on satuloidut ratsut, jotka levottomina odottavat. Tule! Ennenkuin aamu sarastaa, me olemme siellä, ja minä olen sinun orjattaresi elämäni loppuun saakka!

SIMSON. En!

DELILA. Ah Simson, kuinka sinä olet kova! — Kuule minua! Minulla on kalamaja kaukana meren saarella, jonne ei yhdenkään pyyntömiehen venhe eksy, ihana maja, tuulilta ja myrskyiltä suojattu. Kaikki olen minä valmistanut ja minun orjani odottavat meitä venheessä. Tule, eikä ole Filistean tai Israelin korva meistä sen enempää kuuleva!

SIMSON. En!

DELILA (yhä kiihkeämmin rukoillen). Sinun täytyy, Simson! Minä en voi elää ilman sinua, etkä sinä ilman minua! Sinä yönä meidän kohtalomme juoksivat yhteen niinkuin kahden vuorivirran vedet syöksyvät toisiinsa eikä taida kenkään niitä erottaa. — Kuule! Paetkaamme meren yli. Kuule minua! Satamassa on haaksi valmiina, ja jokainen haaksimies odottaa paikallansa. Sinä hetkenä, jolloin meidän jalkamme siihen astuvat, nousevat aivot ja purjeet kohoavat, eikä ole yksikään Filistean haaksi meitä saavuttava! — Lähtekäämme!

SIMSON. En! Iankaikkisesti sovittamaton on rakkauden petos!

DELILA (tarttuu hänen vaatteisiinsa). Ei! Minä sovitan! Minä tahdon sovittaa! Minä tahdon rakastaa — vapaasti — vilpittömästi —

SIMSON (riuhkoo itseään irti). Älä koske minuun!

DELILA (tarttuu yhä lujemmin). En päästä! — Minä tahdon sinut! Sinä olet minun! — Kuuletko: elämässä ja kuolemassa!

SIMSON (Työntää hänet rajusti lattialle kahleitten kalistessa). Kirottu! Iankaikkisesti kirottu! (Peräytyy raivona, jyskyttäen päätään seinään). Ovi! Ovi! Pois! Pois! Ovi! Ovi! Ovi!

(Lyyhistyy seinäviereen.)

VANKILAN PÄÄMIES (tulee kiireisesti ja vie Simsonin pois, katsoen pitkään Delilaa, joka on noussut ja seisoo kuin kivipatsaaksi jähmettyneenä. Pitkä äänettömyys.)

ADULLA (rientää Delilan luo). Ruhtinatar!

DELILA (seisoo yhä jähmettyneenä).

ADULLA (osanottavan pelokkaasti) Ah ruhtinatar, ruhtinatar! (Katslee hetkisen, sitten hätäisesti). Ruhtinatar! Kaukana tiellä näkyy tulijoita, puvusta päättäen hovin palvelijoita.

DELILA (häntä kuulematta viittaa torjuen kädellään. Adulla rientää tielle. Delila horjuu etualalle, nojautuen erään kiven tankoa vasten kuoleman kalpeana. Vaipuu hetkisen päästä suulle kivelte.)

... Onko hänen sielussaan joku kuilu, jota minä en ymmärrä ... joku hirvittävä ... sovittamaton ... anteeksiantamaton...?

(Pitkä äänettömyys.)

... Onko minun sielussani joku kuilu, jota hän ei ymmärrä ... jota minä en itsekään ymmärrä...?

(Äänettömyys.)

... Petos...! Eikö minun rakkauteni ole enemmän kuin tuhannen petosta...?

(Äänettömyys.)

... Ja kuitenkin...

(Pitkä äänettömyys.)

... Te Filistean papit! Te Filistean ylimäiset!

(Äänettömyys.)

... Minun sielussani itää suuret, hirmuiset ajatukset...

ADULLA. Ruhtinatar! (Delila ei kuule. Adulla rientää hänen luokseen ja koskettaa häntä)- Ruhtinatar, ruhtinatar! He tulevat tänne päin. Mennään!

DELILA (yhä eteensä tuijottaen). Tulkoot!

ADULLA (levottomana). Voi ruhtinatar! Hirmuinen oli se mies, joka tämän teki. Ja hirmuisen hän oli näköinen. (Äänettömyys. Hämillään.) Mutta — ruhtinattareni — yhtä tekisi minun mieleni kuitenkin tietää ... minkä näköinen mahtoi hän olla silloin, kun hän oli niin väkevä? Sillä vielä nytkin hän näytti yhtenä hetkenä ihmeelliseltä ... ja hänen hiuksensa häilähtivät kuin leijonan —

DELILA (kohoutuu äkkiä). Hänen hiuksensa?!

ADULLA (ihmetellen). Niin, hänen hiuksensa...

DELILA (hypähtää ylös ja rientää ovea kohti, mutta pysähtyy, katsellen neuvottomana ympärilleen. Huomaa vankilan ikkunan, juoksee sen luo ja siirtää luukun syrjään, katsellen ristikon läpi vankihuoneeseen. Äkillisen, vapisuttavan riemun valtaamana).

*Hänen hiuksensa ovat kasvaneet!*

(Rientää ikkunan luota kiihottuneena.)

Hänen hiuksensa! Hänen hiuksensa...?

(Tuijottaa eteensä, käy askeleen sinne, toisen tänne.)

ADULLA. He tulevat, ruhtinatar! Ovat jo tuossa!

(Tieltä kuuluu ääniä.)

DELILA (syvän kuohunnan vallassa). No — he — tulkoot!

(Rientää päättävästi tielle, pakottaa itsensä tyyneksi ja välinpitämättömäksi.)

*(Joukko hovipalvelijoita tulee.)*

ENSIMÄINEN HOVILAINEN. Ah! (Pysähtyvät, kumartavat). Kiireesti olemme sinua etsineet, jalo ruhtinatar — puistosta, huvimajasta, taatelitarhasta. Näin käski ruhtinas meidän herramme ilmottaa. Egyptin kuninkaan sanansaattajat ovat astuneet minun eteeni tärkeässä asiassa, pyytäen puhua herransa puolesta pari sanaa Askalonin jalon Delila ruhtinattaren kanssa!

ADULLA (katselee riemuisin, merkitsevin silmäyksin Delilaa).

DELILA. Näin ilmottakaa ruhtinaalle minun enolleni: olen käyskennellyt Askalonin teitä ja polkuja etsien iltatuulen vilvotusta. Pikemmin kuin lintu lentää olen minä täyttävä jalon enoni toivomuksen!

(Hovilaiset poistuvat. — Delila tuijottaa syvissä mietteissä eteensä.)

ADULLA. Egyptiin, Egyptiin, ruhtinattareni!

## KOLMAS NÄYTÖS.

Astarten temppeli: pylväsrakennus, jonka katon tukipisteenä on kaksi keskellä seisovaa pääpylvästä. Katossa laaja, matalalla aidakkeella ympäröity aukko, josta katolla olevat näkevät temppeliin. Pääpylväistä hiukan vasemmalla on uhrialttari, oikealla jumalattaren suuri kuvapatsas, esittäen Astartea pantterin selässä. Etualan oikealla sivulla on pappien kammio, sen vieressä laulajien ja soittajien koroke sekä pappien istuimet; vasemmalla hovin kammio, hovilaisten ja ylhäisten paikat ynnä ruhtinaan ja hänen seuralaistensa istuimet; keskiosa tanssijattaria varten. Perällä kaksi ripulla verhottua ovea, jotka johtavat temppelityttöjen osastoon.

Temppelijuhlan alku. Taka-alalla näkyy muutamia filistealaisia, yhä uusia tulee sekä oikealta että

vasemmalta.

ENSIMÄINEN FILISTEALAINEN (pysähtyy tovereinensa patsaan eteen, kumartaa). Suuri on Askalonin Astarte!

TOINEN FILISTEALAINEN (kumartaa). Ei ole sinun vertaistasi!

KOLMAS FILISTEALAINEN. Jättiläisen, johonka ei keihäs eikä miekka pystynyt, vangitsit sinä hiussuortuvalla. Ole ylistetty ja kiitetty!

(Kääntyvät vasemmalle päin.)

ENSIMÄINEN FILISTEALAINEN (hilpeästi). Sanonpa teille yhden asian: ellei nyt Gazan ja Asdodin miesten sydämet pakahdu kateudesta, niin ei koskaan! Siksi mahtavia ovat he olleet Dagonistansa.

KOLMAS FILISTEALAINEN. Sitäkös se olikin veikkoset, kun en minä tänä aamuna nähnyt ainoatakaan Gazan tai Asdodin miestä kaupungin portissa?

NELJÄS FILISTEALAINEN. Totisesti, en minäkään! Ja paljon oli väkeä tullut juhlille loitompaakin.

ENSIMÄINEN FILISTEALAINEN. Sitä, sitä se merkitsee. Ja nämä meidän omat dagonilaisemme —

(Perältä kuuluu heleä, vallaton nauru; toinen ripuista häilähtää ja sisään juoksee kaksi temppeilityttöä, kummankin kintereillä nuorukainen.)

KANSA. Kas, kas! Haha!

(Toinen nuorukainen on tavottanut neitosensa ja hyväilee häntä erään pylvään luona.)

KANSA. Hah hah hah! Hehehehe!

JOKU. Tulinen on Astarte tänään, hah hah hah!

TOINEN NUORUKAINEN. Tahdon!

TEMPPELITYTTÖ. On jo kansaa!

NUORUKAINEN. Tahdon!

TEMPPELITYTTÖ. Hellitä — —

VIIDES FILISTEALAINEN (lähellä alttaria tovereilleen). Oli tämä merkillinen juttu!

KUODES FILISTEALAINEN. Niin mikä?

VIIDES FILISTEALAINEN. No että *nainen* noin yhtäkkiä pyörähti Filistean pää jumalaksi!

SEITSEMÄS FILISTEALAINEN. Vielä merkillisempi oli se toinen!

KUODES FILISTEALAINEN. Niin mikä?

SEITSEMÄS FILISTEALAINEN. No että keritsimet ovat parempi ase kuin miekka ja keihäs, hah hah!

MUUT. Hahhahhahhah!

NUORUKAINEN (perällä). Tahdon!

TEMPPELITYTTÖ. Sotket pukuni...

NUORUKAINEN. Ei ole jumalattarella pukua ensinkään!

KANSA. Hah hah hah!

TEMPPELITYTTÖ. Päästä! — Ah!

(Juoksee pois.)

KANSA. Hahahaha hah hah!

VIIDES FILISTEALAINEN (keskipylväitten luona oikealla). Oli tämä onnen potkaisu, ystävät! Ei koskaan ole Filistea ollut näin mahtava!

SEITSEMÄS FILISTEALAINEN. Ja yhä mahtavammaksi paisuu! (Vieksaasti nauraen). Ne ovat

äveriäitä, nuo Israelin risaviitat, kun pääsee heidän pesiään penkomaan, ha ha ha!

TOISET. Ha ha ha ha!

KUUDES FILISTEALAINEN. Katsokaa — muukalaisia!

TOISET (kääntyen).

VIIDES FILISTEALAINEN. Egyptin kosijain laivaväkeä, kyllä tunnen!

USEAT. Oo! Oo!

VIIDES FILISTEALAINEN. Ettekö ole satamassa käyneet? Ah, sitä Egyptin laivaa! Kullatut mastojen huiput, purppuraiset purjeet —

KUUDES FILISTEALAINEN. Oo-ho!

KAHDEKSAS FILISTEALAINEN (tulee luo). Entäs lähtö? Tapahtuuko se vielä tänään, niinkuin kerrotaan?

VIIDES FILISTEALAINEN (mahtavasti). Tempelistä suoraan astuu Delila laivaan! Minä tiedän.

SEITSEMÄS FILISTEALAINEN. Mutta nyt saatte kaikkein ihmeellisimmän kuulla!

TOISET. No?

SEITSEMÄS FILISTEALAINEN. Vielä eilen saapui Babylonian ja Elamin kuningasten kosijat — niin kertoi minulle eräs hovin palvelija.

USEAT. Oho! Jopas!

KAHDEKSAS FILISTEALAINEN. Ja saivat pitkän nenän, hah hah!

MIEHET. Hah hah hah hah!

VIIDES FILISTEALAINEN. Vahinko totisesti Filistealle, ettei hän voi mennä yhtäaikaa edes kolmen kuninkaan puolisoksi, hah hah hah!

VASEMMALTA. Soittajat! Tietä soittajille!

(Soittajat tulevat pappien kammioista ja asettuvat paikoilleen.)

KUUDES FILISTEALAINEN. Nyt se sitten pian alkaa. — Pidetäänpäs, miehet, paikkamme: tästä on hyvä näky!

YHDEKSÄS FILISTEALAINEN (vasemmalla, salaperäisesti seuralaisilleen). Kuulkaas nyt, kun kerron! Kolmea valtaistuinta on hänen sandaalinsa polkeva — niin ovat papit viime yönä tähdistä nähneet.

USEAT. Älä! Älä!

YHDEKSÄS FILISTEALAINEN. Kolmea valtaistuinta. — Selittäkää!

KYMMENES FILISTEALAINEN. Kuka taitaa jumalien salaisuuksia selittää!

YHDESTOISTA FILISTEALAINEN (innostuneesti). Suuria, suuria tämä Filistealle tietää!

YMPÄRILLÄ OLEVAT. Suuria! Suuria!

JOKU (oikealla). Laulajat, laulajat!

(Laulajain parvi tulee ja asettuu paikoilleen.)

TOINEN. Onpa niitä!

KOLMAS. No, onpa juhlakin *kahden* jumalattaren!

NELJÄS. Mainiota, mainiota! — Kuulitteko. kahden jumalattaren!

KAHDESTOISTA FILISTEALAINEN (kattoaukon luona, ylös osottaen). Katsokaa, katsokaa! Sielläkin on tänään väkeä.

KATTOAUKOSTA (jonka aidakkeen ympärillä näkyy paljon kansaa). Täällä sitä, veikkoset, onkin!

KOLMASTOISTA FILISTEALAINEN (käsiään levittäen). Tuleepa tästä kauhistavan suurenmoinen juhla!

AUKOSTA (riemuisa joukkohuuto). Suuri on Askalonin Astarte!

JOKU (oven luona vasemmalla). Hovilaiset tulevat!

USEAT. Hiljaa, hiljaa! Hovilaiset tulevat.

(Huomio on kiintynyt muutamiin pappeihin, jotka liikkuvat etualalla, tarkastaen laulajien ja soittajien joukkoa ja asettuen sitten paikoilleen. Eräs pappi kahden temppelejojan seuraamana lähenee ruhtinaallisten istuimia. Papin viittauksesta tarttuvat pojat muita korkeampaan, kahdella porrasaskelmalla varustettuun kullattuun istuimeen ja kantavat sen keskipyvästen ja alttarin välille vasemmalle.)

JOKU (merkitsevästi). Suuria, suuria tämä merkitsee!

USEAT. Suuria! Suuria!

(Hälinä hiljenee — hovilaisia, sotapäälliköitä ja vallasnaisia tulee. He kumartavat jumalattarelle ja käyvät hiljaa puhellen paikoilleen etualan vasemmalle. Pari pappia kulkee edestakaisin katsastaen.)

ENSIMÄINEN VALLASNAINEN. Istukaa, päämies!

TOINEN VALLASNAINEN. Istukaa, sankarit! Täällä ovat paikkanne.

SODANPÄÄMIES (hymyillen). Emme tänään.

ENSIMÄINEN VALLASNAINEN. Miksi ette...?

SODANPÄÄMIES (kumartuen). Astarte on Dagonin voittanut, nainen miehen — Istukaa!

TOINEN VALLASNAINEN. Ah, te mielistelijät!

(Istuutuvat nauraen ja leikkiä laskien.)

(Vasemman oven luona eräs hovipalvelija antaa kädellään merkin: soittajat puhaltavat toivotuksen. Kansan keskuudessa syntyy vilkas jännitys. — Ruhtinas tulee, hiljaa seuralaistensa kanssa puhellen.)

EGYPTIN LÄHETILÄS (pysähtyy jumalattaren kuvaa katsellen). Ihana on teidän Astartenne! En löydä minä Egyptistä muuta, jota voisin häneen verrata, kuin Isiksen.

RUHTINAS (Käyvät eteenpäin). Olen kuullut. Olen kuvankin nähnyt.

TOINEN EGYPTIN LÄHETILÄS. Jalo ruhtinas: on toinen vielä enemmän hänen kaltaisensa! Sama katse, sama hymy, ainoastaan hän seisoo ja nojaa kättänsä leijonan päähän — Neito hunnullinen Sais'in temppeleissä.

ENSIMÄINEN LÄHETILÄS. Totta, totta!

RUHTINAS. Siis kaksi. Rikas, rikas on Egypti! — Istukaa, jalot vieraani!

BABYLONIAN LÄHETILÄS. Ja kuitenkin, ruhtinaani, nämä »Mustan maan» miehet riistävät täältä itselleen vielä kolmannen! Vääryys Babylonialle, jalo ruhtinas!

RUHTINAS (hymyillen). Minkä sille mahdamme, Babylonian ja Elamin jalot! Niilillä oli herkät korvat —

(Toinen tulotoitotus. Kansan keskuudessa syntyy tavaton liike, kaikki istujat nousevat, riemuitsevat huudot. Delila! Delila! tervehtivät sekä temppeleistä että katolta.)

DELILA (tulee vasemmalta muutamilla helmillä somistetussa hentoisessa puvussa. Rintoja ja selkää verhoaa riippuvaksi koristeeksi solmitut Simsonin hiukset. Hän on kalpea, mutta häikäisevän lumoava. Hän pysähtyy silmänräpäyksen verran oven luona kuin empien, lähtee sitten nopein, levottomin askelin keskitemppeliä kohti, mutta tyyntyy heti. Joku kansanjuokosta huudahtaa. »Katsokaa, hänellä on Simsonin hiukset kaulallansa!» Kansa puhkeaa äänekkääseen ihastukseen, uteliaaseen tunkeilemiseen ja kättentaputuksiin. Delila katsahtaa omituisesti hymyillen kansanjoukkoon, joka siitä ihastuu yhä enemmän. Hän saapuu keskitempeliin, aikoen kääntyä ruhtinaallisten istuimia kohti oikealle, jolloin

eräs pappi osottaa hänelle erillään seisovaa kullattua istuinta. Delila punehtuu, kansan puhjetessa uusiin suosionosotuksiin, nousee nopeasti istuimelle, katsahtaa jännittyneenä temppeleitä, tyyntyy, istuu, hymyilee kansalle ympärillään, hymyilee katolla oleville, kansan osottaessa yhä valtavammin ihastustaan).

BABYLONIAN LÄHETILÄS (ruhtinaalle). Totisesti, jumalatar on teidän sankarittarenne!

RUHTINAS (nyökäyttää hymyillen).

ERÄS PAPPI. Saammeko alottaa, minun ruhtinaallinen armoni?

RUHTINAS (osottaa kunnioittavasti Delilaa).

DELILA (viittaa nopeasti myönnyttäen.)

(Alkaa vieno soitto, jonka aikana kaksi miltei alastonta poikasta ja kaksi tyttöä tulee pappien kammioista, kukkia ja hedelmiä koreissa päänsä päällä. He astuvat verkalleen jumalattaren eteen, somistavat hänen rintansa ja sylinsä kukkakiehkuroilla ja täyttävät oikeassa kädessä olevan maljan hedelmillä. Sen jälkeen poistuvat, jolloin laulajat ja soittajat alottavat Astarten hymnin.)

Hymni Astartelle.

Astarte, ikivaltias maan! Sun kunniaasi ilmat soivat, meri pauhaa, tuulet huminoivat, helkky symbaali ja harpun kieli.

Astarte, ikivaltias rakkauden!

Kun katsot: vesi kuohuu, mantu sykkii,  
kun sa kosket: kukka värjyy, rinta tykkii,  
tähti, rypäl', ihmislapsi eloon syttyy.

Astarte, ikivaltias maan! Sun kunniaasi ilmat soivat, meri pauhaa, tuulet huminoivat, helkky symbaali ja harpun kieli.

(Sen jälkeen jatkuu hiljaista soittoa, jonka aikana Ylipappi neljän papin ja kolmen temppeleipojan seuraamana tulee pappien kammioista ja käy alttarin luo. Yksi pojista sytyttää uhritulen, soitto taukoo.)

YLIPAPPI (jumalattareen kääntyen). Astarte, sinun kunniasi päivä on tullut! Korvesta ilmestyi Israelin Jahve, ja jyrisi vuorillansa. Sinun kansasi seisoi hämmästyneenä. Herposi myös Dagonin käsivarsi. Silloin nousit sinä Askalonista, ja sotajoukot vapisivat. Sinä hymyilit huulillasi, ja sankarit sortuivat tomuun. Rotkoihin on Jahve syösty, Filistea Kaanaan valtiaana! Ole ylistetty ja kiitetty!

(Ottaa, hiljaisen soiton säestäessä, temppeleipojien kädestä ruokauhri- ja juomauhrimaljat, kaataen uhrin tuleen.)

Ole ylistetty ja kiitetty!

KANSA. Ylistetty ja kiitetty! Ylistetty ja kiitetty!

YLIPAPPI (innostukseen kiihtyen). Ihmeelliset ovat sinun tiesi! Miehen valitsee Dagon sankariksi, sotamiehen Kemos ja Milkom. Keihäin ja jousin muut sotivat, ratsuin ja rautaisin vaunuin. Sinä, ihmeellinen, kosketit hentoiseen käsivarteen, ja leikiten kieritteli Delila hiussuortuvata sormillansa. Eikä ole senkaltaista sortumusta nähty hamasta maailman alusta!

(Kansa puhkeaa innostuneeseen hyminään.)

(Kääntyy Delilaan.)

Haikea on tämä hetki, kauas lähtee sankarittaremme. Satamassa häntä haaksi odottaa, purppurainen istuin Niilin rannalla. Ole ylistetty! Ole onnellinen, Filistean ylpeys ja ilo!

(Uhraa Delilan onneksi.)

Ole onnellinen, Filistean ylpeys ja ilo!

KANSA (hovilaiset, papit riemuiten, valtavan soiton pauhatessa).  
Onnellinen, onnellinen! Filistean ylpeys! Filistean ilo!

(Ylipappi seuralaisineen poistuu alttarin luota, kumartaen Delilalle, kansan osottaessa yhä suosiotaan.)



ELAMIN LÄHETILÄS. Totta puhui Babylonin lähettiläs: jumalattaren vievät nuo Niilin miehet mennessään!

RUHTINAS. Kiitän sinua, Elamin jalo! Ja itsekin huokaan: köyhempi on Filistea tämän jälkeen.

YLIPAPPI. Sallitko, ruhtinaani, tanssijattarien käydä esiin?

DELILA (joka on koko uhrin ajaa odottanut jännittyneenä, nousee istuimellaan). Ruhtinas, minun enoni!

RUHTINAS. Puhu, jalo veljenitytär!

DELILA. Suuren kunnian on Filistea minulle tänä päivänä osottanut. Mutta vielä pyytäisin minä sinulta, enoni, yhtä suosionosotusta lisää!

KANSA (jännittyneenä). Ah!

RUHTINAS (kättänsä kohottaen). Mitä ikänäsi pyydät, sen olen minä täyttävä!

DELILA. Kiitän sinua, jalo enoni! — En pyydä minä muuta, ainoastaan. salli *Simson* tänä hetkenä tuoda keskellemme — koko Filistean nähtäväksi ja pilkattavaksi!

KANSA (hämmästyneen ihastuneena). Mitä? Ah! Simson! Simson!

RUHTINAS (riemuisasti). Kansa on vastannut minun puolestani, jalo veljenitytär! — Tuokaa vanki nopeasti!

KANSAN (jännitys puhkeaa kiihkeään liikehtimiseen ja riemuisiin, kostonhaluisiin huutoihin). Simson! Simson! Saamme Simsonin nähdä!

YLIPAPPI (Delilalle, joka on istuutunut ja katselee omituinen hymy huulillaan riemuitsevaa kansaa). Suuren teon teit, ruhtinattareni! — Saammeko alottaa tanssin odotellessamme?

DELILA (viittaa kiirehtivästi).

KANSA. Tanssijattaret! Tanssijattaret! Tietä tanssijattarille!

(Ylipapin viittauksesta alkaa vilkas, marssitahtinen soitto, peräverhot avautuvat ja esiin rientää tanssijattarien parvi, asettuen etualan keskustaan.)

#### **RATSU- JA VAUNUTANSSI:**

Kuoro.

Ratsut, ratsut, rautaiset vaunut!  
Filistean ratsut, rautaiset vaunut!  
Israel karkaa, pakohon karkaa!  
Niinkuin lampaat vuorille karkaa!  
Ratsut, ratsut, rautaiset vaunut!

(Sitä seuraa tanssi: nelistävien ratsujen ja kiitävien vaunujen ryntäys — taistelu — vihollisen takaa-ajo — kunniakulku.)

(Tanssi herättää pitkällisiä suosionosotuksia.)

(Sen jälkeen taas soittoa ja kuorolaulua, jonka kestäessä tanssijattaret käyvät Delilan eteen ja osottavat hänelle kunnioitustaan.)

Kuoro.

Enemmän kuin ratsut, rautaiset vaunut,  
yksi on Filistean tytär niin jalo!  
Delila, Delila, Delila, Delila!  
Filistean ylpeys, valo!

(Loppusäkeitä kerrattaessa yhtyy kansa riemuhuudoin ja tömistyksin kunnianosotukseen, joka kasvaa kiihkeäksi pauhuksi huomattaessa että *Simson* on tuotu temppeliin. Tanssijattaret poistuvat, kansa hiljenee.)

DELILA (joka on koko tanssin ajan vartioitsevin katsein odottanut Simsonin tuloa ja sen tapahduttua

noussut seisoaalleen, katsoo pitkän hetken syvän liikutuksen valtaamana, kansan odottaessa henkeään pidättäen, käskevästi). Tuokaa vanki tänne!

EGYPTIN LÄHETTILÄS. Kumman näköinen mies!

BABYLONIAN LÄHETTILÄS. Kuin Armenia-vuorten haltija!

SIMSON (kulkee vankien Päämiehen ohjaamana pitkin, raskain askelin kansan keskitse, kahleiden kalahdellessa. Kansa tungeksii uteliaana sekä alhaalla että katolla).

DELILA (seisoo entisellään, katsellen kiinteästi vankia, joka on saapunut hänen kohdalleen). Pylväitten väliin! — Sitokaa! — Lujasti!

(Kansa puhkeaa riemuiseen hälinään, joka yhä kasvaa kahlevitjoja kierrettäessä pylväiden ympäri.)

DELILA (yhä Simsonia tarkaten). Tuokaa harppu soittajilta!

KANSA. Mitä? Harppu!

DELILA (hilpeästi). Danin sankari on kuuluisa harpunsoittaja. Käskekää hänen soittaa! Astarten kunniaksi!

KANSA (hurjaan riemuun yltyen). Soita! Soita, Simson! Astarten kunniaksi! Delilan kunniaksi!

(Harppu ojennetaan Simsonille, mutta hän seisoo liikkumatta.)

YLIPAPPI. Soita, Danin sankari!

KANSA. Soita! Soita! (Kiihtyen). Hän niskottelee!

DELILA. Asettakaa harppu hänen käteensä!

KANSA. Ota harppu! Soita!

(Harppu pannaan väkisin Simsonin käteen.)

YLIPAPPI. Soita, Simson!

KANSA (uhaten). Soita! Astarten kunniaksi! Delilan kunniaksi! Soita!

SIMSON (ylenkatseellinen hymy kasvoillaan pudottaa harpun lattiaan).

KANSA (raivostuneena). Hän särki harpun! Tappakaa! Surmatkaa se koira! Astarten nimessä! Dagonin nimessä!

ERÄS SOTILAS. Tietä! Minä sen olen tekevä!

TOINEN SOTILAS. Yhdellä iskulla halkaisen hänen kallonsa!

KANSA. Kuolema! Surma pilkkaajalle!

DELILA (katsellen sotilaita ivallinen hymy huulillaan). Hillitkää itsenne, Filistean miehet! (Melu hiljenee). Pilkattavaksi olen minä hänet tänne pyytänyt, en surmattavaksi.

RUHTINAS. Hyvin puhuttu, Delila! — Istukaa, jalot vieraani! Kansa on kiivas. Istukaa!

DELILA (kiihtyen, ylipapille). Antakaa juhlan jatkua!

YLIPAPPI (käy Simsonin eteen). Sinä et tahdo soittaa Astarten kunniaksi. Hyvä! Me tahdomme soittaa sinun kunniaksesi! Ja laulaa sankarilaulun, joka on sinun sydäntäsi ilahuttava!

(Antaa merkin soittajille. Tanssijattaret tulevat, kansan tehdessä iloisesti hälisten heille tietä.)

#### SUORTUVA-TANSSI:

Kuoro.

Hiussuortuva! Hiussuortuva!

Danin sankari suortuja kasvatti: äitinsä naurahti kerran. Danin sankari suortuja

ravisti: katso, Filistea, herraas!

(Kansa ihastuneena.)

Hiussuortuva, Hiussuortuva!

Danin sankari polvelle nukautti,  
Delilan polvelle kerran.  
Vaskinen keritsin suortuja hyväili:  
katso, Filistea, herraas!

(Kansa pilkaten ja osotellen: Hahhahhah! Katso, katso Filistea herraasi.)

(Tanssijattaret ovat alottaneet tanssin, joka kuvaa suortuvain voitelemista, sukimista, ylpeyttä suurista suortuvista, uneen uuvuttamista ja suortuvain katkaisemista. Se saa katsojat kiihkeään ihastukseen, suosionhuutoihin ja tömistyksiin, mikä tanssijattarien poistuttua yltyy hurjaksi pilkaksi Simsonia kohtaan.)

DELILA (kiihottaen). Pilkatkaa, pilkatkaa häntä!

KANSA (yltyen, tömistellen, osotellen suortuvain leikkaamista ja kumarrellen). Keritsinsankari! Suortuvasankari! Hahahahahaha!

(Ylipapin käskystä alottaa kuoro uudelleen pilkkalaulun loppuosan, johon koko kansa riemuiten yhtyy.)

Danin sankari polvelle nukautti,  
Delilan polvelle kerran.  
Vaskinen keritsin suortuja hyväili:  
katso, Filistea, herraas!

DELILA (kiihtymyksestä kalpeana). Sinä olet levollinen, Simson, ihmeteltävän levollinen!

KANSA. Hiljaa! Kuulkaa, kuinka Delila häntä pilkkaa!

DELILA (Simsonin puoleen kurottuneena, kuin hänen sieluunsa valaen). Minä kyllä tiedän mitä sinun sielussasi liikkuu. Näin ajattelet sinä tänä hetkenä: tässä seison minä Simson, jonka edessä Kaanaa vapisi, sokeana ja häväistynä. (Yhä kiihkeämmin). Ah, jospa minä saisin silmänräpäykseksi minun entisen voimani takaisin! Tämän temppelin, nämä ruhtinaat, tämän pilkasta juopuneen kansan, tämän hymyilevän jumalattaren, hänen kavalat pappinsa ja alastomat tanssijattarensa, tämän pettäjä-naisen Delilan, johonka minun elämäni särkyi — kaikki nämä syöksisin minä raunioläjäksi ja huutaisin: minun sieluni kuolkoon filistealaisten kanssa!

(Jää jännittyneenä odottamaan.)

KANSA (riemusta villinä sekä alhaalla että katolla). Niin, Simson! Tartu pylväisiin, hahhahhah! — Hei, Simson! Kaada temppeli, niin pääsemme nopeammin alas! Hahahahahaha!

SIMSON (jonka levollisuuden Delilan sanat ovat horjuttaneet, liikahtaa niin että kahleet kalahtavat.)

KANSA. Kas, jalopeura ravistelee! Hahahaha! Kas, kas, hah hah hah!

VANKIEN PÄÄMIES. Kyllä pysyy, hahaha!

KANSA. Oikein, Simson! Päästä voimasi valloilleen! Hahahahaha!  
Hahhahhah!

DELILA (hurjan riemuisena). Antakaa juhlan jatkoa! Laulua! Soittoa!  
Tanssia!

KANSA. Laulua! Soittoa! Tanssia!

YLIPAPPI. Heti, ruhtinattareni! (Soittajille). Vihittyjen tanssi!

KANSA (hurmutuneena). Vihittyjen tanssi! Vihittyjen tanssi! Tietä neitosille!

(Soittajat alottavat soiton, parvi nuoria, kevyesti puettuja neitosia liittää sisään.)

YLIPAPPI (keskeyttää soiton). Katso, Simson! Tässä näet sinä Astarten ihmeen, hänen valitun sotajoukkonsa. Väristen odottaa se vihkimystänsä, ja huomenna lähtee se Mizpan temppeliin, sinun

maatasi ja kansaasi vallottamaan. Katso tätä ihanaa sotajoukkoa — ah, sinähän et voi nähdä, Simson...

KANSA. Hah hah hah hah! Hahahahaha!

DELILA (luo ylipappiin omituisen, terävän katseen).

YLIPAPPI (yhä pilkallisemmin). Se oli totisesti vahinko, Simson, ettet sinä voi nähdä. Kuule sitten! Notkea kuin vesi on tämä joukko, mutta peljättävämpi kuin kaikki peitset! Kuule! Parvi parven perään on heitä lähtevä tästä temppeleistä Israelin rinteitä kohti. Kuin heinäsiirakat leviävät ne sinun Jahvesi temppeleihin, kuin tulenliekki vallottavat ne sinun kansasi! Mitä ei miekka voinut, sen tekee hymy; mitä ei peitsi kaatanut, sen notkistaa tanssiva jalka; mitä eivät sotavaunut sortaneet, sen lannistaa notkea vartalo; mitä ei tuli kuluttanut, sen polttaa Astarten ikuinen liekki!

(Antaa merkin soittajille.)

#### VIHITTYJEN TANSSI:

Kuoro.

Jo kuuluu Astarten kutsu,  
käy, neitonen, käy!  
Käy ihmeitten portista sisään!  
Käy riemujen portista sisään!  
Käy, huntusi riisu,  
Jo aukee Astarten syli!

(Sitä seuraa vihittyjen tanssi, jonka sävel kiihtyy kiihtymistään loppua kohti ja jonka kestäessä neitokset riisuvat hunnuntapaiset verhonsa, kiihottaen tanssinsa hulluuttavaan aistihuumaukseen, joka saa katsojat myrskyiseen hurmaukseen.)

BABYLONIAN LÄHETILÄS (haltioissaan). Suuri on Filistean Astarte!

EGYPTIN LÄHETILÄS. Ei ole hänen vertaistansa maan päällä!

KANSA (huumautuneena). Tanssia! Tanssia! Vihittyjen tanssia!

(Neitokset asettuvat paikoilleen, soittajat kohottavat soittimensa.)

KANSA. Tanssia! Tanssia! Tanssia! (villinä).

DELILA (on noussut kuolonkalpeana. Oudolla äänellä.) Jo riittää! — Tahdon lähteä!

KANSA (hämmentyneenä). Mitä? Hiljaa! Hiljaa! Delila puhuu!

DELILA. Tahdon lähteä! (Simsoniin kääntyen). Simson! *Sinä lähdet minun kanssani!*

KANSA. Mitä! Mitä hän sanoi? Hiljaa, hiljaa!

SIMSON (kuin vuoren onkalosta). En!

DELILA. Sinä *lähdet!*... Sinä olet minun ... ja minä olen sinun... (Kaameasti.) Astarte! Nyt käy tuomio sinun ylitsesi, ja sinun *pappiesi* ylitsesi!

YLIPAPPI (kiivaasti). Delila! Minä —

DELILA (vaientaa hänet jääkylmällä katseella. Läpitukevasti.) Simson! Sinä seisot kahden pylvään välissä, joihin temppeleli nojautuu! — *Sinun hiuksesi ovat kasvaneet, Simson!*

KANSA (jähmettyneenä). Ah!

SIMSON (tarttuu kuin havahtuen hiuksiinsa ja hänet valtaa äkillinen vavistus. Kohottaa ihmettelevät kasvonsa Delilaa kohti.) Delila?!

DELILA. *Sinun hiuksesi ovat kasvaneet, Simson!*

SIMSONIN (kasvoilla näkyy silmänräpäyksellinen kirkastus, hän astuu äkkiä askeleen taapäin ja katkaisee yhdellä temppelellä kahleensa — tarttuu molemmin käsin pylväisiin — nojaa — pylväävät huojautuvat jatkoksistaan — katto rasahtaa — joku käsi nousee — joku tukehtunut huudahdus siellä täällä —)

DELILA (kohottaa riemullisesti kätensä). *Minun sieluni kuoloon sinun sielusi kanssa ja kaikkien näiden sielujen kanssa!*

(— Kauhunhuuto — räjähdys — kaikki hautautuu raunioihin.)

End of Project Gutenberg's Simson ja Delila, by Johannes Linnankoski

\*\*\* END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK SIMSON JA DELILA: KOLMINÄYTÖKSINEN  
NÄYTELMÄ \*\*\*

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE  
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE  
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at [www.gutenberg.org/license](http://www.gutenberg.org/license).

**Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works**

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the

United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at [www.gutenberg.org](http://www.gutenberg.org). If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website ([www.gutenberg.org](http://www.gutenberg.org)), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, “Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation.”
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of

works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

#### 1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain “Defects,” such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the “Right of Replacement or Refund” described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you ‘AS-IS’, WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

## **Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™**

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™’s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at [www.gutenberg.org](http://www.gutenberg.org).

## **Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation**

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation’s EIN or federal tax identification number is 64-

6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at [www.gutenberg.org/contact](http://www.gutenberg.org/contact)

#### **Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation**

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit [www.gutenberg.org/donate](http://www.gutenberg.org/donate).

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: [www.gutenberg.org/donate](http://www.gutenberg.org/donate)

#### **Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works**

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: [www.gutenberg.org](http://www.gutenberg.org).

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.